CATALOGUE

DES

MANUSCRITS ALCHIMIQUES GRECS

UNION ACADÉMIQUE INTERNATIONALE

CATALOGUE

DES

MANUSCRITS ALCHIMIQUES GRECS

PUBLIÉ SOUS LA DIRECTION DE

J. BIDEZ, F. CUMONT, A. DELATTE, sir FREDERIC KENYON,
O. LAGERCRANTZ, J. RUSKA ET C. O. ZURETTI.

VIII

ALCHEMISTICA SIGNA

digessit et explanavit

C. O. ZURETTI

BRUXELLES
SECRÉTARIAT ADMINISTRATIF DE L'U. A. I.
PALAIS DES ACADÉMIES

1932

PREFACE

Le 16 octobre 1931, nous avons eu le malheur de perdre le principal collaborateur du *Catalogue des manuscrits alchimiques grecs*, C. O. Zuretti. D'autres ont retracé la brillante carrière universitaire du professeur italien et loué les ressources riches et variées de son esprit. Philologue instruit d'une méthode scrupuleuse, humaniste nourri d'une culture substantielle, il était, en outre, doué d'une étonnante capacité de travail et son activité s'est étendue à tous les domaines des études classiques : plus de cent publications relatives à l'histoire littéraire grecque et latine, à l'archéologie, à l'épigraphie, au byzantinisme, à l'histoire des sciences, attestent l'effort vigoureux et fécond de son talent.

Pour nous, nous tenons à rendre ici à sa mémoire un hommage reconnaissant pour le dévouement qu'il a montré à notre entreprise et la part très importante qui lui revient dans le succès qui l'a couronnée. Les Rapports que nous avons présentés chaque année à l'Union Académique Internationale en portent témoignage : c'est son inlassable et fidèle collaboration qui nous permet d'entrevoir pour un proche avenir l'achèvement du *Catalogue*. Nous lui devons, en effet, outre le présent volume, la description de la plupart des manuscrits italiens (tome II), la description des manuscrits espagnols (tome V) et une édition critique, accompagnée d'une traduction, d'un manuel de chimie du XIVe siècle (tome VII); en outre, pour l'élaboration du tome VI (Psellus), nous avons signalé dans la

préface tout ce dont nous lui sommes redevables. Les tâches les plus fatigantes, celles qui demandent, dans une entreprise commune, le plus de courage et d'abnégation ne le rebutaient pas. C'est à cette heureuse disposition de son caractère que nous devons de pouvoir présenter au public ce volume consacré aux signes alchimiques, dont la composition lui avait coûté tant de peine et qu'il n'a pas eu la joie, malheureusement, de voir achevé.

Les premiers éditeurs des textes alchimiques, Berthelot et Ruelle, avaient déjà, on le sait, compris l'intérêt d'une publication des signes en question. Leur *Collection des anciens alchimistes grecs* contient (Introduction, pp. 92-126) des fac-similés des listes de signes de deux manuscrits, le Marcianus 299 et le Parisinus 2327, une transcription et une traduction des termes du Marcianus, une traduction de ceux du Parisinus, une brève étude des diverses traditions et un index alphabétique. Ce recueil de nos illustres devanciers a rendu beaucoup de services, mais il convenait, pour achever l'enquête descriptive du *Catalogue* et préparer la voie aux futurs éditeurs, de la compléter et de l'améliorer en publiant les principales listes de signes qui figurent dans d'autres manuscrits et en étudiant les sources et les divers rameaux de la tradition paléographique.

On trouvera dans l'opuscule composé par les soins de notre regretté collaborateur :

1° Les listes des signes alchimiques accompagnés de leur interprétation qui figurent dans sept manuscrits : le Marcianus 299 (feuilles A-D); le Vaticanus 1174 (feuilles E-G) qui, tout en étant indépendant du Marcianus, représente la même tradition que lui, mais sous une forme plus pure, peut-être, et vierge, en tout cas, de toute retouche; le Bononiensis 3632 (feuille H) et deux manuscrits de l'Escurial III Y 14 et I R 14 (feuilles IL et M), qui offrent quelques particularités remarquables; le Laurentianus 86, 16 (feuilles N-T), qui présente la plus riche série de signes, comme son parent le Parisinus 2327 choisi par Berthelot, mais qui a, sur lui, l'avantage d'offrir un texte plus clair; enfin, le Vaticanus 1134, où apparaît la dernière étape de l'évolution de la tradition;

2° une étude descriptive et historique dans laquelle l'auteur examine l'origine des signes, leurs rapports, les déformations et les combinaisons qui ont causé les variations et les confusions de la sémantique. Ce chapitre apporte une contribution originale à l'étude de la paléographie grecque. Du point de vue de l'intérêt de notre collection, ce travail fournira des données importantes pour l'étude de la tradition manuscrite et pour l'édition future des textes alchimiques;

3° un index alphabétique des termes mentionnés dans les listes des manuscrits;

4° des planches où sont reproduites en fac-similé les textes des manuscrits.

Nous avons été assistés dans la correction des épreuves par Mlle Marie Delcourt, notre collaboratrice des premiers jours, et par M. Ch. Josserand; nous les remercions de l'aide qu'ils nous ont prêtée.

J. Bidez
A. Delatte.

INDEX CODICVM

Parvus numerus numero crasso infixus (ut **13**[5]) codicis paginae versum indicat.

SIGNORVM TABVLAE

A

Σημεῖα τῆς ἐπιστήμης τῶν ἐγκειμένων ἐν τοῖς τεχνικοῖς συγγράμμασι τῶν φιλοσόφων καὶ μάλιστα τῆς μυστικῆς παρ' αὐτοῖς λεγομένης φιλοσοφίας.

Col. II		Ἥλιος χρυσός
2	☾	Σελήνη ἄργυρος
3	♄	Κρόνος Φαίνων μόλιβος
4	♃	Ζεὺς Φαέθων ἤλεκτρος
5	♂	Ἄρης Πυρόεις σίδηρος
6	♀	Ἀφροδίτη Φωσφόρος χαλκός
7	☿	Ἑρμῆς Στίλβων κασσίτηρος
Col. I		χρυσός
9		χρυσοῦ ῥίνημα
10		χρυσοῦ πέταλα
11		
12		χρυσὸς κεκαυμένος
13[5]		χρυσήλεκτρον
14		
15		χρυσόκολλα
16		μάλαγμα χρυσοῦ
17	☾	ἄργυρος
18		ἀργύρου γῆ
19[10]		ἀργύρου ῥίνημα
20		ἀργύρου πέταλα
21		ἀργυροχρυσόκολλα
22		
23		ἄργυρος κεκαυμένος
24		χαλκὸς κύπριος
25		
26[15]		χαλκοῦ γῆ
27		χαλκοῦ ῥίνημα
28		χαλκοῦ πέταλα
29		χαλκὸς κεκαυμένος
30		ἰὸς χαλκοῦ
31[20]		ὀρίχαλκος
32	♂	σίδηρος
33	↗	ἄλλως
34		σιδήρου γῆ
35		σιδέρου ῥίνημα
36		σιδήρου πέταλον
37[25]		σιδήρου ἰός
38	♄	μόλιβος

B

39 μολίβδου γῆ
40 μολιβδόχαλκος
41 μολίβδου ῥίνημα
42 μόλιβδος κεκαυμένος
43 κασσίτηρος
44 ἄλλος
45 κασσιτήρου γῆ
46 κασσιτήρου ῥίνημα
47 κασσιτήρου πέταλα
48 κασσίτηρος κεκαυμένος
49 ὑδράργυρος
50 νεφέλη
51 λευκὴν παγεῖσαν
52 ξανθὴν παγεῖσαν
53 λιθάργυρος
54 θεῖον ἄπυρον
55 θεῖον
56 θεῖα
57 θεῖον ἄθικτον
58 ἀφροσέληνον
59 οἶνος ἀμηνέος
60 ῥαφάνινον ἔλαιον
61 κίκινον ἔλαιον
62 νίτρον
63 στυπτηρία σχιστή
64 στυπτηρία στρογγύλη
65 πυρίτης
66 καδμία
67 μαγνησία
68 ἅλας
69 ἅλας κοινόν
70 ἀμονιακόν
71 τίτανος
72 ἄσβεστος
73 σίνωπις ποντική
74
75 ἕτερον

C

76 χάλκανθος
77 χαλκίτης
78 λίθοι
79 ἐλύδριον
80 θαλάσσια ὕδατα
81 ὄμβρια
82 ὕδωρ
83 ἡμέραι
84 ἡμέραι
85 νύκτες
86 ὧραι
87 ἡμερονυχθήμερα
88 πέταλα
89 κλαυδιανόν
90
91 κιννάβαρις

92 κρόκος
93 ὤχρα
94 ἀρσένικον
95 ἄλλος
96 σίρικον
97 ἕτερον
98 ἄγχουσα
99 ἕτερον
100 ἄλλος
101 λαδικηνή
102 σανδαράχη
103 ἄλλος
104 μίσυ
105 σωρι
106 ξανθόν
107 λαχάς
108 ψιμύθιον
109 λευκά
110 ξανθόν
111 ὀφθαλμός
112 ᾠά
113 ὄστρακον ᾠῶν
114 ὄστρακον <ᾠ>ῶν
115 κυανόν
116 ὕελος
117 ἄλλος
118 ὠβρύζωσις
119 ἄλλος
120 λαβών
121 στήμη

D

122 ποταμός
123 ξανθόν
124 ὄξος
125 σῆψον
126 βοτάριον
127 βόλβιτα
128 ἕτερον
129 βοτάνη
130 αἰθάλη οὐρανός
131 χώνη
132 λωπάς κύθρα
133 κνίκανθον
134 κώμαρις
135 γῆ
136 αἰθάλαι
137 ἀριθμός
138 ἕτερον ἀριθμός
139 λίτρα
140 ἄσβεστος
141 τρίβε
142 <ἀριθμός>
143 χωλή
144 χυλός
σύνθεμα ὅλον

E

σημεῖα τῆς μεγίστης ἐνκείμενα ἐν τοῖς τεχνικοῖς συγγράμμασι τῶν φιλοσόφων· καὶ μάλιστα τῆς μυστικῆς παρ' αὐτοῖς λεγομένοις φιλοσοφίας.

145 ἥλιος, χρυσός
146 ἄργυρος
147 Κρόνος Φαίνων· μόλιβδος
148 Φαέθων, ἤλεκτρος
149 Ἄρης Πυρόεις, σίδηρος
150 Ἀφροδίτη Φοσφόρος, χαλκός
151 Ἑρμῆς Στίλβων, σασσίτ<η>ρος
152 χρυσοῦ ῥίνισμα
153[5] χρυσοῦ πέταλον
154 χρυσὸς κεκαυμένος
155 χρυσήλεκτρον
156 χρυσόκολα
157 μάλαγμα χρυσοῦ
158 ἄργυρος
159 ἀργύρου γῆ
160 ἀργύρου ῥίνιμα

F

161 πέταλα
162 ἀργυροχρυσόκολα
163 ἄργυρος κεκαυμένος
164 χαλκὸς κύπριος
165 χαλκοῦ γῆ
166 χαλκοῦ ῥίνισμα
167 χαλκοῦ πέταλα
168 χαλκὸς κεκαυμένος
169[5] ἰὸς χαλκοῦ
170 ορόχαλκος
171[6] σίδηρος
172 σιδήρου γῆ
173 σιδήρου ῥίνισμα
174 σιδήρου πέταλον
175[7] σιδήρου ἰός
176 μόλυβδος
177 μολύβδου γῆ
178 μολυβδό♀
179[8] μολίβδου ῥίνισμα
180 μόλιβδος κεκαυμένος
181 κασσίτηρος
182[9] κασσιτήρου γῆ
183 ἄλλως κασσίτηρος
184 κασσιτήρου ῥίνιμα
185[10] κασσιτήρου πέταλον
186 κασσίτηρος κεκαυμένος
187[11] ὑδράργυρος
188 νεφέλη
189 λευκὴν παγεῖσαν
190[12] ξανθὴν παγεῖσαν
191 λιθάργυρος
192 θεῖον απειρον
193[13] θεῖον
194 θουθίαν
195 θεῖον ἄθικτον
196 αφροσέληνον

197[14] οἶνος ἀμινέος
198 ῥαφάνιον ἔλεον
199 νίτρον
200 κίκινον ἔλεον
201[15] στυπτηρία σχιστή
202 στυπτηρία στρογγύλη
203 πυρίτης
204[16] καδμία
205 μαγνησία
206 ἅλας
207 αλας κοινον
208[17] αμωνιακόν
209 τίτανον
210 ἄσβεστος
211 σίνωπις ποντική
212[18] χάλκανθος
213 χαλκίτης
214 λίθοι
215 ἐλήδρυον
216[19] θαλάσσια ὕδατα
217 ὄμβρια ὕδατα
218 ὕδωρ
219 ἡμέραι
220[20] ἡμέραι
221 νύκτες
222 ὧραι
223 ἡμερονυχθύμερον
224 πέταλα
225[21] κλαυδιᾶνὸν
226 κινάβαρις
227 κρόκος
228 ὤχρα
229[22] ἀρσένικον
230 ἄλ<λ>ως
231 σίρικον
232 ἄγχουσα
233 ἄλ<λ>ως λαδικινή
234[23] σανδαράχη
235 ἄλ<λ>ως
236 μίσυ
237 σωρι
238[24] λαχᾶς
239 ψιμηθιον
240 λευκά
241 ξανθόν
242 ὀφθαλμός
243[25] ὠά
244 ὄστρακον ὠῶν
245 κυανόν
246 ὕελος
247 ὠβρύζωσις
248[26] λαβών
249 στημη
250 ποταμός
251 ὄξος
252 σηψον
253 βοτάριον
254[27] βολβιτα
255 βοτάνη
256 αἰθάλη οὐρανός
257 χώρη

G

258 κύθρα λωπάς

259 κνίκανθον

260 κώμαρις

261 γῆ

262[2] αἰθάλαι

263 ἀριθμος

264 χολή

265 χυλός

σύνθεμα ὅλον

Σημείωσαι τὸ πᾶν χαλκοῦ ἰὸς · μόλιβδος καὶκαυμενος. ☾ ♀ κεκαυμένος

C πεπηγμένη T ♀ τὸ πᾶν ὕστερον τίτανος χαλκοῦ

μελητος ε < δραχμαι I Δ ιδ ♀ χαλκός T τ ♀

H

266[2] ὄξος

267 κηναμ<ον>

268 συδυρος

269 καφ<ω>ρα

270 ἀρρυος

271 ομου

272 κυκλαμηνως

273 χυρεον

274 σπερ<μα>τ<α>

275 διαργ<υρος>

276 ἅλας

277 λιβαν<ον>

278[4] λίοσον

279 ΖηΖήβερ<ι>

280 ΖηΖηνάκι

281 σχηστη

282 μαστ<ί>χ<η>

283 εγκέφ<αλος>

284 καρδια

285 ὕπαρ

286 γαστύρ

287 σιμιον

288 λάρηξ

289 αλόη

290[6] λαβων

291 κατά

292 λήθον

293 λογος

294 ημερα

295 νηκτα

296 ὅτι

297 χαλκός

298 κεκαυμενος

299 σεληνηδ<ιον>

300 κρόκ<ος>

301[8] πεπέρεως

302 αρσενικ<ον>

303 πέταλα

304 νόσιμα

305 ψημιθ<ιον>

306 πύρεθρων

307 ἄρω

308 ευΖομον

309 σφερ<ία>

310 αντίδοτον

311[10] βοτάνη

312 νήτρον

313 άν<θρωπ>ος

314 <υἱός>

315 ος

316 ήν

317 ἔστι

318 εστή

319 παρα

320 περή

321 <τρῖψον>

322 χαλκ<αν>θον

323[12] καδμία

324 μέγα

325 ορνηθ<ες>

326 <κνίδη>

327 ὕδωρ

328 θιμίαμ<α>

329 άνησον

330 μολήβη

331 λεπιδ<ες>

332 πετάστης

333 λευκων

334[14] χώμα

335 φρικτής

336 ποταμός

337 λουτρόν

338 μύλα

339 ξυρων

340 φησή

341 νάρδος

342 ρίζα

343 οφθαλμός

344 στρογγύλον

345[16] μακρόν

346 χρυσόν

347 <ἄσημος>

348 θίον

349 γή

350 χρωνος

351 χερσεος

352 νήτρον

353 νευφρων

354 εν το

355 καί

356[18] γαρ

357 γαρ

358 συρικων

359 μηρτ<ο>ν

360 σέναι

361 ποληποδ<ιον>

362 σκαμών<ία>

363 τουρπετ

364 αγαρικων
365[20] κολοκηνθ<ην>
366 επιθ<ύμιον>
367 αμονιακων
368 χαλβαν<ην>
369 σμύρνο
370 λαδαν<ον>
371 άμυλ<ον>
372 καριόφυλ<λον>
373[22] μοσκοκαριδ<ιον>
374 μοσχω
375 ἀμπαρ
376 ρώκα
377 κροκ<ος>
378 κασια
379 γαλαγκά
380 μόμιον
381[24] κάρδαμμων
382 έλεον
283 αξούγγ<ην>
384 οἶνον
385 έψημ<α>
386 οποπονακ<ος>
387 τήν
388 κρίνον
389 μόλεων
390[26] κερήν
391 σιρικόν
392 άρκος
393 βρικύνι<ον>
394 φοῦ
395 σταχος
396 μεσ
397 αμωνιακόν
398[28] πυκτόν
399 περσόν
400 υοσκυαμος
401 μύκον
402 σελιν<ό>σπερμα
403 καφουρα
404 κουκουμάρι<ον>
405 φίλον
406[30] άερ
407 καρπός
408 στρώ<μα>
409 τίτανος
410 σάχαρ
411 ἀκτί
412 κυκίδην
413[32] σκαμωνια
414 μάνα
415 όξος φυσικόν
416 σανταλ<ον>
417 ρέον
418 ξυλ[α]λον
419 <ροδόσταγμα>
420 μέλι
421[34] υψυμα
422 ρου
423 βρομι<ον>
424 λιμνία
425 δρακοντί<α>
426 λυθ<ος>αιματιτ<ης>
427 μυρσίν<η>

I

Σιμεῖα ἰατρικὰ εἰς τὰς γραφὰς καὶ εἰς **τὴν** ὕλην τῶν ἰατρικῶν βιβλίων.

428 χολή
429 θείου ἀπύρου
430 ἔστιν
431 χυμός
432 φύλλου
433[2] χυλός
434 χώνην
435 εἶναι
436 μέρος
437 κεκαυμέν<ος>
438 λείωσον
439[3] ἀπό
440 κηνόκηνος
441 δυναμόκηνος
442[4] σπέρμα
443 πτῶνες
444 ἀντί
445 στυπτηρία σχιστή
446 χρόνος
447[5] διά
448 στυπτηρία στρογγύλη
449 ἑκάστω
450 ἀσάρεως
451[6] μόλιβδος
452 ἐνιαυτός
453 ἐπί
454 σίδηρος
455[7] ὥρα
456 ές
457 χρυσός
458 ἡμέραι
459 ἕν
460 ἄργυρος
461[8] νύκται
462 <μέν>
463 οὖν
464 χαλκός
465 μύρον
466[9] όν
467 χαλκίτης
468 οὐρανός
469 ὑδράργυρος
470 καθμία
471[10] γῆ
472 τῶν
473 ὁμοῦ
474 θάλασσα
475 ὢν
476 ἀλός
477[11] ὕδωρ
478 οἴς
479 μύσιος
480 ὄξος
481 ὥς

482[12] μαγνησία
483 λίθος
484 ἦν
485 ψιμίθ<ιον>
486 λόγος
487 ἕν
488 <μακρόν>

489[13] λιθάργυρος
490 διὰ πείρας
491 στίμη
492 πεπειραμένον
493[14] κατά
494 ἀρσενικόν
495 μικρόν
496 ῥίζης

L

497 σανδαράχ<η>
498 μακεδονικόν
499 ἦν
500 λεπίς
501 πύρεθρον
502[2] οὖς
503 χάλκανθ<ος>
504 πυρίτης
505 πύρ
506 καρδία
507[3] ἔμβασιν
508 ἧς
509 ὠόν
510 ἔς
511 τέλειον
512[4] χερσέον
513 οὗ
514 μελανόν
515 σεμνόν
516 ἱερατικόν

517[5] κάχ...
518 ἀνθρακία
519 μετά
520 αἴς
521 εὔζωμον
522[6] <κίκι>
523 ὅς
524 πολυπόδιον
525 φρυκτῇ
526 μετά
527[7] πετηνόν
528 ψυχρόν
529 κατά
530 ὄρνιθ<ος>
531 ὤκιμον
532[8] κόπρος
533 μόσχιον
534 καλαμίνθ<η>
535 σημεῖον
536 χοιρέου

537[9] λουτρόν
538 κύβος
539 ποθέν
540 θόλος
541 μηλοκυδώνιον
542[10] ξηρόν
543 ἀλοῇ
544 χλιαρόν
545 λαβόν
546[11] στάχος
547 ἐγκέφαλος
548 πέταλα
549 κινάμωμον
550[12] μακρόν
551 κυκλάμινον
552 στρογγύλη
553 ἧπαρ
554 σμύρνης
555[13] βρυονίας μελαίνης
556 περὶ αὐτῆς
557 πεπλυμένον

558[14] βρυονίας λευκῆς
559 κοιλίας
560 ὅτι
561 πεπέρεως μακροῦ
562 ῥόδων
563 πρός
564 ζυγγιβέρεως
565[16] νίτρον
566 πετροσελίνου μακεδωνικοῦ
567[17] μαστίχης
568 ὡς
569 χαλκὸς κεκαυμένος
570 σφερία
571[18] παράλληλον
572 λίβανος
573 ποταμός
574 κύβον
575[19] θυμίαμα
576 βοτάνη
577 δύναμις

M

Ἑρμηνία τῶν στερεῶν γραμμάτων τῆς τέχνης· τὰ σημεῖα τὰ ἐν ταῖς γραφαῖς εὑρισκόμενα.

578 πανσέληνον
579 πρός
580 ἡ[σι]μερινός
581[2] μέσεως
582 μεσου<ράν>ισμα
583 δεινῶν

584 διάμετρος
585 ἡμέρα
586 νύκτα
587 νοῦ
588 μοῦ
589 ἀλλά

590 κατὰ
591[3] σελ<ιν>ίδιον
592 κύκλος ἢ καὶ ὀρθὴ σφέρα
593 ἀριθμός
594 νῦν
595 κέντρον
596 καὶ αὐτὸ κέντρον
597 <χρόνος>
598 ἀναβιβάζων
599[4] καταβιβάζων
600 ἄν
601 ἄς
602 πάν
603 ἀυ
604 ὡροσκόπ<ος>
605 ἀντιμεσουράνισμα
606 τάυτα
607 αὐτόν
608 ὅτι
609[5] καρδέρ
610 ἧρ
611 ἕρ
612 ἐστίν
613 τήν
614 δέ
615 εἰς
616 εἰσίν
617 τάς
618 τά
619 τῆς
620 ἐπί
621 οὖν
922 τί
623 τό
624[6] τοῖς
625 τεῖς
626 ταῖς
627 μέν
628 ἄρ
629 ος
630 ὧς
631 <ὧν>
632 φύλλα
633 κά
634 τάν
635 οίς
636 ὕκο
637 τῆς
638 ἀπό
639[7] ὑπερ
640 και
641 του
642 τος
643 τε
644 σάν
645 σάς
646 οὖν
647 <δεινῶν?>
648 ἕν
649 ἅς
650 ον
651 ἅς

652 τῶν
653[8] ά
654 γάρ
655 ναί
656 αι
557 ημέραι
658 αυτεῖς
659 καὶ ομοῦ
660 γίνεται
661 λύτρα
662 ἡμία
663[9] τόν
664 λητ
665 λήβανον
666 ὀγγία
667 ἥμισυ
668 μαγνήτης
669 πυρίτης
670 στυπυρία
771 σχίστη
672[10] νίτρον
673 μέλι
674 με...
675 ὕδωρ
676 ὁμοῦ
677 τρίψας
678 θε<ῖ>ον
679 δρακ
680 μόλυβδος
681[11] χρυσός
682 ἄργυρος
683 κασίτηρος
684 χαλκός
685 σίδυρος
686 στροβίλον
687 ὀξύβαφον
688[12] μῦσαι
689 ὀβολοξέστης
690 κινάμωμον ἢ καστόριον
691 τριβόλιον
692 ἄνισον
693 καστόριον
694 <σ>ανδαράχη
695[13] ἀρσενικ<ον>ὸς · καὶ ἐλεσβόρου
696 ὀφθαλμόν
697 ἐγκέφαλος
698 καρδία
699 ἀλόη
700 ὄξος
701 ζηζη<βερι>
702[14] γράμμα
703 μαστίχη
704 κολύρα
705 δόκιμον
706 λίβανος
707 λυθάργ<υ>ρ<ος>
708 καδμία
709[15] χαλκίτεις
710 χολίανθος
711 χολῆς
712 χυμός
713 χύλος

714 μέρος
715 κεκαυμένον
716 σπέρμα
717[16] στυπυρία σχιστή
718 στρογγίλον
719 μόλυβδος
720 σύδηρος
721 χαλκήτ<ης>
722 καθμία
723 ὁμοῦ
724 ἀλλίς
725[17] γεύσεως
726 μαγνησία
727 ψιμήθιον
728 λιθάργ<υ>ρ<ος>
729 στύμη
730 πυρίτης
731 ἀρσενικός
732 σανδαράχ<η>
733[18] λεπίδες
734 χάλκανθος
735
736 ἀνθρακία
737 εὔζωμον
738 πολυπόδ<ιον>
739 πετινοί
740 ὄρνιθες
741 χινάρην
742[19] μόσχιον
743 πόθεν
744 ξηρόν

745 λαβών
746 πέταλον
747 μακρόν
748
749 πεπλημένον πέπερι
750[20] ἄνθη
751 πέπερι λευκόν
752 περίμακρος
753 νίτρον
754 πετροσέληνον
755 χαλκὸς κεκαυμένος
756 λίβανος
757[21] θυμίαμα
758 θύον ἄπυρον
759 φύλλα
760 χονίν
761 λύωσον
762 πρῶνες (?)
763 ἐνιαυτός
764 μῦρον
765 ού<ρα>νός
766 γῆ
767[22] οόν (?)
768 ὕδωρ
769 ὄξος
170 λόγος
771 διὰ πύρας
772 μικρόν
773 μέγα
774 μακεδονικόν
775 πύρεθρον

776[23] ἔμβασι
777 χερσέως
778 κιουῆς
779 φρικτός

780 ψυχρόν
781 ωκιμου
782 καλοκάνθι

Ν

Ορα ταῦτα τὰ σημεία καὶ νόει καλῶς.

Ἑρμηνεία τῶν σημείων τῆς ἱερᾶς τέχνης καὶχρυσωύλου βίβλου.

783 Ἀρχὴ μὲν χρυσός
784 χρυσοῦ ῥίνισμα
785 ἄργυρος
786[2] ὑδράργυρος
787 χρυσοῦ πέταλα
788 χρυσὸς καὶκαυμένος
789[3] χρυσοκόλλα
790[4] χρυσοῦ μάημα
791 ἀργύρου γῆ
792 ἀργύρου χρυσοκόλλα
793[5] ἄργυρος κεκαυμένος
794 χαλκὸς κύπριος
795[6] χαλκοῦ γῆ
796 χαλκοῦ ῥίνισμα
797[7] χαλκοῦ πέταλον
798 χαλκὸς κεκαυμένος

799 χαλκοῦ ἰός
800[8] ὠρίχαλκος
801 ·χαλκός
802 κασίτηρος
803
804
805
806[9] μόλιβδος· Κρόνος Φαίνων
807[10] μολιβδόχαλκος
808 μολίβδου γῆ
809 μολίβδου ῥίνισμα
810[11] μόλιβδος κεκαυμένος
811[12] ἄλλως κασίτηρος
812 κασιτήρου γῆ
813 κασιτήρου ῥίνισμα

Ο

814 κασιτήρου πέταλον
815 κασίτηρος κεκαυμένος

816[2] νεφέλη
817 λιθάργυρον λευκὴν παγεῖσαν

818[3] Ν νεφέλην ξανθὴν παγεῖσαν
819 λ☾ λιθάργυρον
820[4] θεῖον ἄπυρον
821 θεῖα
822 θεῖον ἄθικτον
823[5] ☾ ἀφροσέλινον
824 ΟΧ οἶνος ἀμηνέος
825[6] ῥαφάνιον ἔλαιον
826 κλ κίκινον ἔλαιον
827 Ν νίτρον
828
829[7] ✳ στυπτηρία σχιστή
830 ⊕ στρογγύλ<η>
831 πυρίτης
832[8] καδμία
833 μαγνησία
834 ἅλας
835 αλκ ἅλας κοινόν
836[9]-837 <ἀμωνιακόν>
838 τίτανος
839
840 ἄσβεστος
841[10] σίνοπις ποντική
842
843 ἄλλως
844 χάλκανθος
845 χαλκίτ<ης>
846[11] λίθ<οι>
847 ἐλίδριον
848 θαλάσσια ὕδατα
849[12] ὄμβρια ὕδατα
850 ὕδωρ
851 ἡμέραι
852[13] νύκτες
853 ὧραι
854 ἡμερόνυκτον
855 σίδηρος
856[14] σιδήρου γῆ
857 σιδήρου ῥίνισμα
858[15] σιδήρου πέταλον
859 σιδήρου ἰός
860 χαλκίον
861[16] θάλασσα
862 ποταμός
863 μέλαν
864[17] ἀὴρ καὶ ἀστερίτης
865 καρύκιον πέταλον
866[18] δραχμή
867 δραγμή
868 ☽ ὑδράργυρος
868*bis*
869 κιμωλία καὶ ὀπὸς συκῆς
870[19] πέταλα
871 κόμαρον
872[20] σανδαράχη καὶ ἀρσενικόν
873 σανδαράχ<η>
874 ἄσβεστος
875[21] λιθάργυρος
876 Ν μνᾶς
877 κρόκος
878 ⊙ ᾠόν
879[22] θ δύσις

880 ♈ οὖρον
881 θεῖον
882 ὄξος
883[23] γραμμάριον

884 ζύμη
885 ἀφροσέλινον
στίμμι

Ρ

886 ♄ κοπτικὸν κατὰ μίαν
887 ♄ θεῖον ἄπυρον τὸ κοινόν
888[2] ♄ ὁ μόλιβδος ἔχει σημεῖα δ'
889
890
891
892[3] ὁ β'
893 ⊙
894 ☿ ὁ ☿ γ'
895 F
896
897 ☿ ὁ Ἑρμῆς ἕτερα γ'
898[4] F
899
900 ὁ οὕτως
901 ἢ ♀
902[5] θεῖον ἄθικτον καὶ πυρίφλεκτον καὶ Κρόνος αὐτόρρυτος καὶ ὕδωρ μολίβδου καὶ λευκὴ αἰθάλη ἢ ☽ λέγεται
903[6] ♄ Κρόνος Φαίνων
904[7] Φαέθων ἤλεκτρος
905 Ἄρης Πυρρόεις
906
907[8] ♀ Ἀφροδίτη, Φωσφόρος
908[9] Ἑρμῆς Στίλβων · κασίτηρος
909 κλαυδιανόν
910 ⊙ κιννάβαρις
911 κρόκος
912[10] ὤχρα
913 ἀρσενίκην
914 ἄλλως
915
916[11] σα<ν>δαράχη
917 σιρικόν
918 ἄγχουσα λαδικινή
919[12] σανδαράχη
920 ἄλλως
921 μίσυ
922 σῶρι
923 Χ λαχᾶς
924[13] ψιμμίθιον
925 μολιβδόχαλκος
926 λευκά
927[14] ὀφθαλμός
928 ⊙⊙ ᾠά
929 ὄστρακον ᾠοῦ
930[15] κυανόν
931 Χ ὕαλος

932 ὠβρύζωσις
933 λαβών
934[16] στίμμι
935 ποταμός
936 ὄξος
937 σήψον
938[17] βοτάριον
939 βόλβιτα
940 βοτάνη
941[18] αἰθάλη
942 οὐ<ραν>ός
943 χώνη
944 λύτρα
945[19] κνικάνθη, κνίκος
946 κώμαρις
947 γῆ
948 αἰθάλη[ται]
949[20] ἀριθμός
950 χολή
951 χυλός
952 χρυσός
953[21] χαλκός
954
955 μόλιβδος
956[22] ὑδράργυρος ἀρσενίκου
957 ὄξος δρυμίτου
958
959 ὕδωρ ὑετοῦ
960[23] ὕδωρ θαλάσσης
961 σηρικόν
χαλκός

Q

962 χαλκός
963
964 μποσίρις καὶ σμιρνομέλανος
965[2] σιδήρεως
966 ἄλλος
967 γραφεῖον, γράφε
968[3] ἱρὰ θάλασσα
969 ὁμοῦ
970 θυμίασον
971[4] χάρτης
972 ἱερατικόν
973 μιστήρ<ιον>
974[5] χαρακτήρισμα
975 ἄγγελος
976 δαίμονος
977 ἰὸς· χρυσός
978[6] ἰὸς ἄργυρος
979 ἰὸς χαλκοῦ
980 ἤλεκτρον
981[7] κόραλος
982 λόγος
983 ὄξος
984 λιθάργυρος
985[8] κινάβαρις

986 ποία
987 ποίησις
988[9] λίτρα
989 μνᾶς
990 νερόν
991 ὀλίγον
992 κοινόν
993[10] ἤγουν
994 ἥμισυ
995 ὄστρακον
996[11] ὑδράργυρος
997 μνᾶς
998 ξέστης
999 κοινόν
1000 ὁμοῦ
1001[12]
1002 ἀρσένικον
1003
1004 πέταλον
1005 ἱερατικόν
1006[13] ἄπυρον ἀσύνθημα
1007 ξηρόν
1008 λείωσον
1009[14] σχιστόν
1010 αἰθάλαι
1011 χρυσός
1012
1013[15] βοτάνη
1014 ῥίνισμα
1015 ἄλλως
1016 κνάμμον
1017[16] σίδηρος
1018 καμφωρά
1019 ἄρην
1020 ὁμοῦ
1021[17] κικλάμινον
1022 χοί<ρε>ως
1023 σπέρματα
1024[18] διάργυρος
1025 ἅλας
1026 λίβανον
1027 λείωσον
1028[19] ζιζινάζη
1029 ζιζινάζη
1030 μαστίχη
1031 ἀνακέφαλον
1032[20] καρδία
1033 ὕπαρ
1034 γαστήρ
1035 σημεῖον
1036[21] λάρηγξ
1037 ἀλόη
1038 σεληνίδιον
1039 κρόκος
1040[22] πεπέρεως
1041 ἀρσενίκην
1042 πύριθρον
1043[23] ἄρω
1043[bis] εὔζωμον
1044 σφόδρα
1045 ἀντίδοτον

R

1046	βοτάνη
1047	νίτρον
1048	ἄν<θρωπ>ος
1049	υἱός
1050	ὡς
1051	ἦν
1052[2]	ἔστι
1053	ἐστίν
1054	παρά
1055	περί
1056	τρίψον
1057[3]	χαλκα<ν>θος
1058	καθμία
1059	μέγα
1060[4]	μαγνησία
1061	ὄρνις
1062	κνίδι
1063	ὕδωρ
1064[5]	θυμίαμα
1065	ἄνθος
1066	μόλιβδος
1067	
1068	χαλκός
1069[6]	λεπίδες
1070	πετάστης
1071	λευκόν
1072	χῶμα
1073	φρικτής
1074[7]	ποταμός
1075	λουτρόν
1076	μῆλα
1077[8]	ξηρόν
1078	φησίν
1079	νάρδος
1080	ῥίζα
1081[9]	ὀφθαλμοί
1082	στρογγίλον
1083	μακρόν
1084	χρυσός
1085[10]	ἄσημος
1086	θεῖον
1087	γῆ
1088	οὐρανός
1089	χρόνος
1090[11]	χερσέως
1091	νίτρον
1092	ἐν τῷ
1093	καί
1094	γάρ
1095	καὶ γάρ
1096[12]	σηρικόν
1097	σμύρτον
1098	σελήνη
1099[13]	πολυπόδιον
1100	σκαμονία
1101	τοῦρμόν
1102[14]	ἀγαρικόν
1103	κολοκήνθ<η>

1104	ἐπιθύμιον
1105[15]	ἀμῶ<νιακόν>
1106	χαλβάνην
1107	σμύρνη
1108[16]	λάδανον
1109	ἄμηλον
1110	καριόφυλον
1111	μόσχος
1112[17]	μοσχοκάριδον
1113	ἄμπαρ
1114	κρόκ<ος>
1115[18]	ἀκάζεα
1116	γαλαγκά
1117	μόμιον
1118[19]	κάρδαμον
1119	ἔλαιον
1120	ἀξούγγην
1121	οἶνον
1122[20]	ἔψημα
1123	ὀποπάναγκος
1124	κρίνεται
1125[21]	μολέον
1126	κερήν
1127	σηρικόν
1128	ἄρκος
1129[22]	φοῦ
1130	στάχης
1131	βρικύνιον
1132	μίοι
1133[23]	πικτῆ
1134	ποτέ
1135	περσῶν
1136	ὑσκίαμος

S

1137	μίκον
1138	σεληνόσπερμα
1139[2]	κάμφωρα
1140	κουκουμάριον
1141	φύλον
1142	ἄερ
1143[3]	καρπός
1144	στρῶ<μα>
1145	τίτανος
1146	σάχαρ
1147[4]	ἀκτί
1148	κικίδιον
1149	μάνα
1150	<ὄξος φυσικόν>
1151	σαντάλην
1152[5]	ῥέον
1153	ξύλ[αλ]ον
1154	ῥοδόσταμον
1155	ῥοῦ
1156[6]	βρόμος
1157	λυμνία

1158 δρακοντία
1159[7] λίθος
1160 αἱματ̄ αἱεματήτης
1160 μυρσήνη
1162[8] λείωσον
1163 αἰθάλας
1164 ὠκυανός
1165 < > ἄλλως
1166[9] Κρόνου ὁ μόλιβδος
1167 ὁ κασίτηρος
1168[10] ὁ σίδηρος
1169 ὁ χρυσός
1170 ὁ χαλκός
1171 ὑδράργυρς
1172[11] ὁ ἄργυρος
1173 θεῖον
1174 νίτρον
1175 μερικόν
1176[12] χλορόν
1177 πρός
1178 ὑδράργυρος
1179 ἥμισυ
1180[13] ὕδωρ
1181 θεῖον
1182 χυλός
1183 μέροι
1184[14] χώνευσον
1185 λίτρα
1186 πυρίτην
1187 χάλκανθος
1188[15] λίτρα
1189 τέταρτος
1190 οὐγγία
1191 ὁ κύαθος
1192[16] γράμματα
1193 ὁ κοχλίας
1194 ὀβολός
1195 ἡ χύμη
1196[17] ὀβολὸς τὸ ἥμισυ
1197 ὁ τριβλίος
1198 ὀβολὸς δύο
1199[18] ὁ χύνεξ
1200 ὀβολὸς τρεῖς
1201 τὸ κέρας
1202[19] ὀβολὸς τέταρτος
1203 ἡ ὁλκή
1204 ἡ δραχμή
1205[20] τοῦ κοχλεάριον
1206 ὁ ξέστης
1207 ὁ χαλκός
1208[21] ἡ κοτέλη
1209 ὁ στατήρ
1210 τὸ δηνάριον
1211 χαλκων
1212[22] ὁ κύαμος
1213 χαλκίτης
1214 ὁ θέρμος
1215[23] καθμία
1216 ὁ νούμενος
1217 ὁμοῦ
1218 ἡ χολή

T

1219 ἀλός
1220 ὁ χειμός
1221 μύσεως
1222 μέρος
1223[2] κεκαυμένου
1224 ψιμμίθιον
1225 σπέρμα
1226[3] λιθάργυρο:
1227
1228 στίμμι
1229 στρογγιλή
1230[4] πυρίτης
1231 τῶν ἀρσενικῶν
1232 σίδηρος
1233[5] σανδαράκη
1234 λεπής
1235 ἄργυρος
1236[6] χάλκα<ν>θος
1237 καρδία
1238 μακρῶν
1239 τέλειον
1240[7] σμήριος
1241 οἱ δὲ μουρρά
1242 σεμνόν
1243[8] πέριξ
1244 ἀνθρακία
1245 εὐζωήν
1246[9] πολυπόδιον
1247 πετηνοῦ
1248 ὀρνι ία
1249 χηνάριον
1250[10] μουχίον
1251 χοιρέου
1252 ποθηνόν
1253 ξηρόν

U

Ἀρχὴ τῶν ζʹ πλανήτων τοῦ οὐρανοῦ

1254[2] χ<ρυσός>
1255 ἄ<ργυρος>
1256 μό<λυβδος>
1257 κα<σσίτηρος>
1258 σί<δηρος>
1259 χ<α>λ<κός>
1260 ὑδράργυρος

Ἀρχὴ τῶν ιβʹ ζῳδίων τοῦ αἰνιαυτοὺ ὅλου

1261[4] <Κριός>
1262 <Ταῦρος>
1263 <Δίδυμοι>
1264 <Καρκίνος>
1265 <Λέων>
1266 <Παρθένος>
1267 <Ζυγός>
1268 <Σκορπίος>
1269[5] <Τοξότης>
1270 <Αἰγόκερως>

1271 <Ὑδροχόος>
1272 <Ἰχθύες>
1273 χ<ρυσός>
1274 ἄγχουσα
1275 ἔ<τερον> λαδι<κηνή>
1276 ἄ<ργυρος>
1277 μό<λυβδος>
1278 χ<α>λκών
1279[6] Κρ<όνος> μό<λυβδος>
1280 κα<σί>διρ<ος>
1281 αργιροτι
1282 σιδι<ρος>
1283 <σίδηρος κε>καυμένος
1284 φανός
1285 ὄξος
1286 ἀγαθοδέμων
1287[7] κασίτ<ηρος>
1288 κεκαυμένη κόμαρις
1289 <ἀργύρου> ῥίνισμα
1290 ἡ γῆ
1291 χαλκὸν κεκαυμένον
1292[8] <ἅλας>
1293 π<έ>τ<α>λα
1294 ὀόν
1295 κασιδίρι πεταλα
1296 μόλυβδος κεκαυμέν<ος>
1297 ἡ δίαργιρος
1298 χ<α>λκ<οῦ> πέταλ<α>
1299[9] κα<σί>διρος κε<καυμένος>
1300 χαλακάνθι
1301 χῶσον
1302 νάξ
1303 <λείωσον>
1304 χώνευσον
1305[10] ιμ<έ>ρ<α>
1306 νυχ<θήμερον>
1307 σιδίρ<ου> πετ<α>λ<α>
1308 ὕδωρ θαλάσις
1309 χ<αλκοῦ> ῥίνισμα
1310 σιδίρου ῥίν<ι>σμα
1311 κασιδιμι ῥίνισμα
1312 κρόκος? β<ο>ράχ<ιον>?
1313[11] οὐρανός
1314 ν<ί>τρω<ν>
1315 <λείωσον>
1316 καλ<α>κάνθ<η>
1317 λιθάργιρος
1318 σίδιρ<ος>
1319 χαλκάνθ<ος>
1320 θιον
1321[12] στιπτιρία
1322 μίνιον?
1323 ωων
1324 ῥαφ<ά>νου ἔλεων
1325 μόλιβδος
1326 ἀρ<σενικοῦ> διχρόμου
1327 αἰθάλην
1328 ῥαφ<α>νου ἔλεων
1329[13] ἐθάλη
1330 ἀρσενικοῦ
1331 ἰγδίον
1332 τρῖμμα?

SIGNORVM DESCRIPTIO

A

Marcianus 299.

His eisdem totidemque verbis hunc legimus titulum et in cod. *Marciano* Append. ms. cl. IV 28 (f. 4) et in cod. *Scorialensi* I. ψ. 13 (f. 3); in nonnullis ab A differt E (f. 145) (1); sed codicis E ea verba sunt, ut codicis A emendent atque integrent titulum, ipsaque autem alterius libri, codicis scilicet A, ope et auxilio emendentur eademque ratione redintegrentur, qua utriusque codicis tabulae (1-144 = 145-265) altera alterius subsidio iuvatur. Quam rem idcirco maioris momenti esse putamus, quod E ab A neque descriptus neque deductus est. Utriusque igitur codicis titulo haec verba licet tribuamus : Σημεῖα τῆς μεγίστης ἐπιστήμης ἐγκείμενα — λεγομένης φιλοσοφίας,, nam λεγομένοις, quod codicis E proprium est, itacismo debemus; et, si in A μεγίστης non necessarium possit videri, in E contra ἐπιστήμης seu τέχνης addamus oportet, ut inde μεγίστης ἐπιστήμης seu μεγίστης τέχνης efficiamus. Si autem in A ἐγκειμένων scriptum legimus, hunc errorem tum participii medii (qui dicitur) compendio, tum antecedenti genitivo ἐπιστήμης tribuere non absurdum est.

Alium prorsus titulum exhibet I; codicis M titulus nonnulla cum A et E et cum I exhibet communia, nec non, in extremis verbis, similitudinem quamdam exhibet cum N, quo in libro omnium tabularum, quotquot nobis innotuerunt, amplissimam atque a codicum A et E tabulis dissimilem tabulam habemus.

1-7 (= **145-151**) signorum tabulae ea ratione initium faciunt, ut planetarum cum metallis congruentium nomina statim oculis subiciantur : cf. igitur 1254-1260 ubi (nec non interdum in 145-151) eam planetarum cum metallis congruentiam deprehendimus ut signa primum planetarum nominibus tum metallorum nominibus sint explananda, metalla autem primis tantum nominum litteris declarentur.

In A signorum 1-7 series ita scripta est, ut minime oculos effugere possit, eamdemque rationem codicis quoque *Scorialensis* scriba secutus est : at codicis E librarius non columnas constituit, sed ita et signa et signorum nomina scripsit, ut a sinistro paginae latere dextrorsum, usque ad extremam lineam ita progrederentur verba, ut in E non columnas (ut in A) sed lineas efficerent.

(1) *Catal. des mss. alch. gr.*, II, pp. 67, 103; V, p. 44; cf. denique vol. VII.

1. Si 9 cum 152 comparaveris, 8 repetitum esse videbis : nam in A signum illud, cui 8 praemisimus, eum in signorum tabula occupat locum, qui vere et proprie primus dici possit, sed in codice E (quae signorum 145-151 est positio et scriptura) signi, quo aurum significatur, iteratio supervacanea erat.

Signum, quo plerumque aurum significatur, circello constat e quo summo dextrorsum acutus eminet angulus : hac signi forma et ea, quae auro conficiuntur, significantur — vd. 9-16, 152-157, 467, 681, 783-4, 787-790, 900, 952, 977, 979, 1084, 1169, 1273 ; circello punctum addunt 346, 1254. Sed hoc signum 864 est ἀὴρ καὶ ἀστερίτης 96, 97, 231, 917 est σιρικόν, neque multum ab arsenici abest signo, quod exhibet 915 ; nonnulla denique cum 916 (quo ὑδράργυρος ἀρσενίκου significatur) habet communia.

Aliud autem signum 1011 exhibet : constat enim e X littera, crucis imaginem referente, e qua directa ita eminet lineola, ut inde ρ efficiatur, compendiumque exhibeatur (Χρ<υσός>), compendio illi simillimum cuius vis 1052 τρῖψον est (e T imposito ρ litterae) : aliud quoque proximumque signum est 1012, quod nulla praeditum diversitate in *Parisino* quoque 2327 atque *Scorialensi* I. Φ. 11 deprehendimus, cuius vis 579 est πρός. Similitudinem denique quamdam cum hoc signo praebent 308, 1043 ad εὔζωμον significandum.

2. Argentum seu Luna uno tantum gaudet signo, dimidiata scilicet lunula (quam vulgo appellant) dextrorsum versa, ut videmus apud 2, 17-23, 146, 155, 158-163, 460, 682, 785, 791-793, 1172, 1255, 1276, Sed lunulae cornua caeli verticem suspicientia exhibet 1235 (in *Parisino* quoque 2327 et *Scorialensi* I. Φ. 11) et 1288 : at signi 1288 vis κόμαρις est. Ceteri loci stantem ubique exhibent lunulam, sive argentum sive alia significat corpora, sive ipsius lunulae cornua ad dextram sive ad sinistram folii partem spectant. Vd. ἀρσενικόν 1002; ἀφροσέληνον 58, 196, 819, 823, 885; διάργυρος 1297; ἰὸς ἀργύρου 978; κόμαρις 134, 260, 946 (cf. 1288); λευκὴν παγεῖσαν 51, 189, 817; λιθάργυρος 53, 191, 817, 819, 984, 1317 (?) et 817; νεφέλη 816; πετροσέλινον 566; σελινόσπερμα 402, 1138; σίνωπις ποντική 843 (ubi lunulam videmus, quia C = Σ); ὑδράργυρος 49, 187, 786, 868, 902, 996, 1178; χρυσήλεκτρον 13, 14, 155; Vide etiam ἄσημος 347, 1085; ubi non tantum C idem esse atque Σ, sed lunulam in exiliorem figuram effictam conspicimus : cuius mutationis causa in aperto est, si quibus ἄσημος rebus constet in mentem revocamus. Alibi C et ☾ idem sunt atque Σ neque lunulae sibi vindicant vim : vd. ἅλας 276, 476, 1025, 1219; ἄνισον 692; μεσουράνισμα 582; σανδαράχη 102, 103, 234, 235, 694, 919, 920; σελίδιον (?) 591; σημεῖον 535; σίνωπις ποντική 843; στίμμι 121, 249, 491; σῶρι 105, 237, 922; χαλκός 962. Est tamen ubi argenti nomen, non argenti signum, scriptum legimus, e. g. 491 λιθάργυρος, ubi omnes fere adsunt litterae. Cf. et 288 λάρυγξ, cuius tamen schema et figuram melius delineavit 1036.

3. Κρόνος seu Saturnus astrologice cum *Phaenonte* congruit : haec duo igitur nomina cum plumbi nomine coniungunt 147 quoque et 806; metalli nomen omittit 903, Φαίνων omittunt 1066, 1279.

Plumbum *novem* gaudet signis. Creberrime illud adhibebur signum cui numerum 3 praemisimus. Sed hoc ipsum signum triplici forma mutatur et variatur, cum minorem illam lineam, quae dextram signi partem claudit, simplicem vel ornatam ostendat, tum punctum spatio inter duas lineas vacuo appingat. Simpliciorem illam formam vd. 3, 38, 39, 41, 42, 451, 680, 888, 1256 (ubi expressis verbis quatior esse plumbi signa profitetur scriptor); ornatiorem formam vd. 147, 176, 177, 179, 180; puncto denique praeditam vd. 330, 806, 808, 809, 810, 890, 903, 1067, 1279.

Notatu dignum est tertiae huius signi formae haec 886 verba addidisse : στίμμι κοπτικὸν κατὰ μίαν et 887 θεῖον ἄπυρον τὸ κοινόν.

Alterum signum est ♀, quo plerumque ad aes significandum utuntur (cf. 6) : nam 1066 ♀ idem esse dicit atque μόλιβος; tum 1067 usitatum punctoque ornatum plumbi exhibet signum, quod mox comitatur 1068 χαλκός ♀. Ne hic errorem latere credamus monet 330, ubi haec duo ipsa signa coniuncta signisque additum μολήβη videmus.

Ab his *molybdochalci* discrepat signum, in quo et Μ<όλυβδος> et ♀ (cuius vis est χαλκός) adhibentur; vd. 40, 807 et prae ceteris 178, ubi metalli nomen, totis scriptum litteris, signo ♀ integratur : his igitur locis ♀ ita adhibuit scriptor noster ut χαλκός non μόλυβδος esset.

Tertium plumbi signum litterae Υ simile, duobus illis minoribus lineolis curvis, non rectis, praeditum, 955 et 1296 exhibent. Haud dissimile signum adhibent 57, 195 ad θεῖον ἄθικτον declarandum, 95 et 230 ad arsenicum indicandum. Neque valde illa differunt signa quae appicta sunt numero 500 (ἑς), 599 (καταβιβάζων), 605 (ἀντιμεσουράνισμα), 683 (κασσίτηρος), 838 (τίτανος), 850 (ὕδωρ), 880 (οὖρον), 915 (ἀρσενίκιον ἄλλως), 961 (σιρικόν), 963 (χαλκός), 989 (κόραλλος) 1000 (ὀμοῦ), 1048 (ἄνθρωπος), 1129 (φοῦ), 1155 (ῥοῦ), quibus tamen interdum exiguam lineolam, vel rem quamdam exiguam, ut signa dignoscerentur, additam esse videmus. Si *tertium* signum inverteris, *quartum* efficies plumbi signum, quod 1277 exhibet, lambda litterae simile, cuius lineolam, quae ad sinistrum folii marginem spectat, minor quaedam et in exteriorem partem eminens alia ornat lineola, dextram contra figurae lineolam circellus quidam, omicron litterae similis claudit.

Quintum plumbi signum, quod 891 exhibet et 1325, tribus constat lineolis, quae se invicem secant in parvosque desinunt circellos, ipsisque circellis a signis differunt quae sunt 1321 στυπτηρία, 63, 201, 445, 717, 829 στυπτηρία σχιστή, 281, 671 σχιστή, 1009 σχιστόν, 877 κρόκος, 350, 446, 597, 1089 χρόνος. Nec non a 68, 306, 834 differunt, quae ἅλας significant; a 901, quod est χαλκός, duobusque tantum constat lineolis, quae X litteram efficiunt; a 904, quod zeta tantum exhibet litteram, cuius vis est Ζεύς.

Sextum, nec non duplex, signum praebet 451; *septimum*, nec non duplex, expeditat 889; *octavum*, nec non duplex, exhibet 890; *nonum* denique signum nobis donat 719.

4. Signo illi, quod in A quartum occupat locum, haec verba addita videmus : Ζεὺς Φαέθων ἤλεκτρος. Haec tria 148 exhibet et 904 (ubi Ζεύς non litteris sed signo declaratur) : quo in signo litteram Z seu ζ cernimus, quam oculis nostris subiciunt et 892, 893 (l. ὁ Ζεύς), 1167, 1257 (l. κα<σσίτηρος>). Alio diversoqne signo gaudet 980 ἤλεκτρον.

Sed, tum in A et E, tum in ceteris tabulis, signa desunt ad ea declaranda, quae *electro* efficiantur; imo nusquam (praeter duos illos locos quos nuper laudavimus) *electri* nomen et signum occurrit, cum re vera et *planetes* et signum alibi argenti vivi propria sint : qua de re vd. 7.

5. Haec tria nomina, planetae nomini adposita, quorum duobus sidus, tertio autem nomine metallum, sideri congruens, significatur, et 149 exhibet : duo tantum, cum metalli nomen desit, praebent 905, 906; unum denique tantum 1019 (ἄρην) et 770, si tamen ex αρρυος eruere Ἄρηος licet. Hoc ipso signo et ea gaudent quae ferro confici possunt : vd. 5, 32, 34-37, 149, 171-175; neque valde mutatum signum ipsum praebent 855-859, 905, 906, 1168, 1258; sed notatu dignum

est in 804 et 899 signi vim esse κασίτηρος. In sagittam tantum hoc signum conversum conspicimus in 33, 1019, 1232 (deest autem in E, ubi hoc signum locandum erat post 171, et in O, ubi post 855 suum locum poterat habere); sagittae figuram mutatam in aliamque speciem conversam 270 exhibet et 454 (ubi alterum signum litterae λ simile, cuius lineolae litteram ι comprehendunt, videmus); cf. 78 λίθοι et 984 λιθάργυρος, ubi sagitta exhibetur quae e λ et ι constat, et vd. 53, 191, 984. Signum autem illi, cui numerum praemisimus 984, et *alterum* exhibet ferri signum, litterae Ψ simile, quo gaudent etiam 268, 454, 1017, 1282, 1283, 1307, 1310. In 685 priora illa duo signa e signo, quod e λ et ι constat, manent et procedant nec ne, dubium est; at signum prorsus diversum exhibet 1318; tertiumque signum rursusque diversum 685, quod et in 720 praeberi censendum est. Duo denique illa signa, quibus σιδήρεως in 965 indicatur et in 966, animadvertas velim.

6. Haec tria nomina et 150 exhibet coniuncta, metallique nomen signo comprensum et implicitum praebet 907. Deae tantum nomen videmus in 901, cum alibi metalli tantum adsit nomen. Signum ♀ dant 6, 24-29, 150, 164-168, 794-798, 1259, 1278, 1291, 1298, 1309; inverso signo utuntur 30, 169, 799, sed ut signi vis sit ἰὸς χαλκοῦ. Paululum hoc immutant signum 801, 907, 953, 979, 1068, 1170, 1241, ubi lineolam illam, quam circello suppositam videmus, tenue quoddam filum, ut ita dicam, dextrorsumque versum claudit. Sed in 297 hanc ipsam lineolam minore altera sinistrorsumque versa clauditur; in 684 denique hanc lineolam alteri et minori insistentem lineolae videmus. *Quattuor* igitur formis hoc *primum* aeris signum variatur, non quinque formis; nam signum illud, quo 40, 178, 807, et fortasse 925, μολιβδόχαλκας, μολυβδόχαλκος indicatur, e prima signi forma manasse videtur.

Sed χαλκός compendiis quoque significatur. Vd. 464, 1207, ubi non metalli nomen, sed nominis prior tantum littera occurrit; vd. 954, ubi prior nominis syllaba et littera λ caret; vd. 962, ubi χ<αλκό>ς legimus, eadem scriptum ratione qua ΘC, ΥC, ΠΡ aliaque huiuscemodi significant θεός, υἱός, πατήρ etc. In 569 totum metalli nomen prima tantum littera significatur; ipsique litterae compendium illud suppositum est, cuius vis est κεκαυμένος. Hoc autem compendium, nullo cum corporis nomine coniunctum, exhibent 755 et 798; in 798 vero hoc signum figuram illam sequitur, quae in 297 χαλκός significatur : igitur ne in 755 signi res et condicio recte se habeat verendum est. Illae enim litterae duae signi *pluralis numeri* potius quam *singularis numeri* (ut dicunt) indicium praebent; qua re coniciamus licet non $\overset{\circ}{\kappa}\,\overset{\circ}{\kappa}$ scribendum fuisse, sed $\overset{\circ}{\chi}\,\overset{\circ}{\kappa}$, sc. χ<αλκ>ὸς κ<εκαυμέν>ος.

Hoc *aeris* compendio utuntur, ut χάλκανθος, χάλκανθον significetur, 322, 734, 1057, 1236, nec non 503; ut χαλκίτης significetur, 77, 213, 467, 721, 845 nec non 713, 1213.

7. Haec tria nomina exhibent coniuncta et 151, 908 (ubi tamen deest signum); Ἑρμῆς tantum in 897, 898 praebetur : nonnullaque signa *stannum* indicant. Signum autem, quod in 7 videmus, exhibent 43, 45-48, 151, 181-182, 184-186, 812-815, 827, 1280, 1295 : animadvertas velim 822 hoc signum θεῖον ἄθικτον esse. Paululum hoc signum immutant et variant 802, 894, ubi lineolam illam circello suppositam altera minor dextrorsumque versa lineola claudit : haec lineola et 803 exhibetur, ubi duo, alter alteri impositus, adsunt circelli. Ut 1311 schema integrum evadat, corniculum quoddam addendum est, et 1295 duo cornicula adicienda

sunt, si aliis huiuscemodi signis, quot adhuc vidimus, duo imposita cornicula sunt.

Harum omnium figurarum una eademque vis est, sc. κασσίτηρος.

Hoc primum signum illa sequitur figura, *caduceo* similis, quam exhibent 44, 183, 811, cuius quoque vis est κασσίτηρός.

Aliud schema, cui κασσίτηρος additum videmus, exhibent 804, 899; sed hanc formam *ferri* esse propriam iam vidimus (vd. 5); rursusque κασσίτηρος signo additum videmus in 805, 1287, cum signum ipsum cum signis, quae in 302, 1041 *arsenici*, et in 927 *oculi* sunt, similitudinem quamdam praebeat.

In 1299 deest schema, duo adsunt verba : κασίδιρ<ος> κε<καυμένος>. His adde 683, ubi κασίτηρος adpositum legimus, cum potius, nostro Marte, e signo ipso Υ<δρ>ά<ργυρος> eruere compendiumque ita interpretari liceat. Sed antequam ad *argentum vivum* venimus, ea quae ad 4 diximus revocemus oportet. In 892 schema quoddam, zeta litterae simile, dei nomine (sc. Ζεύς) declaratur, sed metalli nomen non additur; at in 1167, 1257 κασίτηρος scriptum legimus; qua re edocemur *stannum* cum Mercurio primum, tum cum Iove congruisse. Incertum igitur videtur sitne in 892 sermo de *stanno*; et in 898 de quo agatur metallo ignorare volumus, quamvis Ἑρμῆς signo addatur illi, quod *ferri* esse proprium iam vidimus (vd. 5) : at in 1171 illa adest figura (additurque κασσίτηρος), qua ὑδράργυρος superius significatur. Quorum signorum et schematum perturbationi illi consuluerunt, qui ad argentum vivum indicandum, aliud schema, tum lunulam, scilicet, quam dicunt, cuius cornua sinistram folii marginem spectent, tum alias adhibuerunt figuras ab illis, quas superius vidimus, prorsus diversas; vd. igitur 49.

8. Vd. 1.

9. In alchemistarum libris ῥίνημα et ῥίνισμα adhibitum invenimus; quo signo autem metallorum scobes indicetur nos edocet 1014 (in 1015 deest signum). Signum igitur, quo scobes declaratur, metallorum signis opportune additum est. Figurae illi, quam 9 exhibet, respondent 152 et 784; aliae scobes, argenti scilicet, aeris, ferri, plumbi, stanni, praebent, tribus lineolis adhibitis, 27, 47, duobus tantum adhibitis, 19, 35, 41, 796, 1289, 1301. In 897 tres signo additas lineolas videmus, etsi Ἑρμῆς, praeterea nihil adiectum legimus; nam, quae huius corporis est natura, argento vivo scobes tribui non potest.

10-11. *Petalon* seu *petala* parva quaedam figura quadratra declarat (interdum vero duae adsunt quadratae figurae), qua in media lineolam interdum diagonalem seu punctum videmus — vd. 88, 224, 303, 548, 870. In 1293 e schemate quadrato duae eminent lineolae parallelae, ut dicunt, in sinistramque folii marginem spectant. In 1004 quadratum habemus schema, quo in medio ε inscriptum est; qua re *petali* seu *petalorum* signum e Π littera ortum esse putandum est. Aliud signum exhibet 746. Quadratum illud schema, maximeque usitatum, metallorum signis additum est, indeque manant argenti *petala* (20), aeris *petala* (28), ferri *petala* (76), κασσιτήρου πέταλα (47): his adde 865 καρύκιον πετάλον, ubi π litteram non quadratum schema videmus.

Schema illud, cui numerum 10 praemisimus, ab 11 eo tantum differt quod unum tantum adhibetur quadratum schema, cum duo in 11 adsint. De 159 et 787 suis locis dicendum est.

Vd. 20, 161 argenti *petala*; 28, 167, 1298 aeris petala; 47, 1295 stanni *petala*; 185 stanni *petalon*: 174, 858 ferri *petalon*; ferri *petalon* 35, 174, 858, ferri *petala* 1307 : de *petalo* seu *petalis* vd. 88, 161, 224, 303, 548, 746, 870, 1004, 1293.

12. E duobus constat signis, ex auri scilicet figura et e compendio, cuius vis est κεκαυμένος, litteraque κ seu syllaba constat κε : κ<εκαυμένος> igitur seu κε<καυμένος> : cf. 298, 437, 715, 1123. In 569 κ litteram videmus lineola externa huiusmodi praeditam, qua in summa curva insidet brevisque lineola; in 755 (cf. 59) compendium additum est cuius vis est ος.

Hoc ipsum compendium (κ seu κε) argenti, aeris, plumbi, stanni, ferri signis additum est : cf. 20, 23, 42, 48, 1283.

Unum idemque signum exhibent 12, 154, 788.

At κ non est κεκαυμένον sed κοινόν in 69, 207, 835.

13-14. Signum, quo χρυσήλεκτρον declaratur, ex auri argentique constat figuris. Idem signum 155 nobis ostendit; cum autem in E ad χρυσήλεκτρον designandum unam tantum adesse videamus figuram, idcirco putamus schema illud, cui numerum 14 praemisimus, antecedentis tantum schematis esse figuram a scriba emendatam diligentiusque delineatam.

15. *Chrysocollae* signum ostendunt 15, 156, 790; sed in 790 transversae quaedam conspiciuntur lineolae quae in 15 desunt et 156 : de his lineolis cf. 16.

Hoc *chrysocollae* signum eiusmodi est, ut circellum videamus, e quo summo duo emineant anguli, hoc igitur schemate duo indicentur auri segmenta duoque ipsa segmenta in unum coniuncta significentur : cf. 22.

16. Schema illud, quo μάλαγμα χρυσοῦ declaratur, idem est atque auri signum nonnullis, in angulo qui a circello eminet, additis lineolis; de quibus cf. 790. Hoc idem signum 156 exhibent 156 et 790, ubi μάημα e μάγμα = μάλαγμα.

17. Vd. 2.

18. Argenti terraeque signa duo in unum coaluerunt : terram enim ipsam illud significat schema quod 135 exhibet; sed si de metallorum agitur terra, tum metallorum signis additur circellus. Argenti terram hoc eodem signo indicant 159, 791; aeris terram 26, ferri terram 34, plumbi terram 39, stanni terram 45.

19. Argenti scobem huiuscemodi significat schema, in quo tum argenti tum scobis signa duo perspicua sint : lunulam igitur duae tresve secant lineolae, de quarum numero vd. 9 et cf. 1289, ubi non lunulam sed curvam tantum sinistrossumque versam lineolam vides. In 160 scriba, sui oblitus, argenti signo lineolas non adpinxit.

20. Argenti signo *petali* signum suppositum est; vd. 10. Hoc idem schema et 161 praebet, ubi argenti nomen e signo ipso petendum est : igitur non πέταλα tantum, sed ἀργύρου πέταλα legamus oportet.

21-22. *Marcianus* et *Scorialensis* codices, ut ἀργυροχρυσόκολλαν significent, duo exhibent schemata, quorum prius ex argenti signo constat et ornamento quodam, superius addito, in quo fortasse auri signum agnoscere possimus : hoc igitur schema tum aurum tum argentum, coniunctaque esse duo metalla significat, cum tamen argento potiores partes non auro in signo tribuat. Hoc unum schema praebet E (162). At in 15 schemati illi, cuius vis est χρυσόκολλα, argenti signum adhaeret, potioresque argenti partes sunt, non auri. Hoc alterum signum exhibet et 792, ubi prius illud deest schema.

23. *Argentum ustum* argenti indicatur signo, cui compendium illud adhaeret, quod iam in 12 vidimus : habemus igitur ἄργυρος κ<εκαυμένος> et 162, 794.

24-25. Schematibus illis duobus, quae 24 exhibet et 25, unum tantum effici signum e 164 patet, ubi uno tantum signo χαλκὸς κύπριος significatur. Hoc

schema rursus in 794 conspicimus : sed 24, 25, 162 a 794 hoc ipso differunt, quod in his potiores partes aeri ita tribuantur, ut aeris signo compendium supponatur κ (= κύπριος, vd. 12), at in 794 litterae κ (= κύπριος) aeris supponatur signum.

Igitur χαλκὸς κεκαυμένος et χαλκὸς κύπριος uno eodemque signo utuntur.

26. Si hoc shema cum 18 contuleris, terrae signum aeris signo eadem ratione suppositum esse videbis, quam et in 165 conspicimus.

27. De scobe vd. 9. Hoc in signo (in 166 quoque et 796) rectam illam lineam circelloque suppositam, quae aeris efficit signum, tres secant lineolae, in 1309 duae tantum.

28. *Aeris* et *petalorum* signa duo in hoc consummantur schemate, in 167 quoque et 797, 1298.

29. Hoc schema, quo χαλκὸς κεκαυμένος significatur, ex aeris signo et e compendio, cuius vis est κεκαυμένος, manifestissime constat ; eodem schemate χαλκὸς κύπριος, ut diximus, utitur; cf. 24. Hoc *aeris usti* signum et 168 (cf. 164) exhibet; sed ab his cetera differunt *aeris usti* signa. Nam in 798 aeris signum non litterae κ impositum est, sed κ litterae summae eadem adhaeret ratione, quam in 569 videmus, ubi tamen schemati et χ littera addita est. Itaque 569 et aeris signum et aeris exhibet compendium, cum χ illud sit χ<αλκός>. In 755 errorem latere suspicor, nam non $\overset{o}{\kappa}\,\overset{o}{\kappa}$ (quod *croci* signum est, cf. 92) sed $\overset{oo}{\chi\kappa}$ scribere debuerat librarius, ut esset χ<αλκ>ὸς κ<εκαυμένο>ς.

30. In hoc schemate aeris signo compendium quoddam impositum esse videri possit, sc. ἰ<ός>, et 159, 179; sed in 979 compendium illud, cuius vis est ἰός, praemissum signo illi videmus, quo aes significatur, in 977 autem et 978 auri argentique signi praepositum videmus. In 37 vero ea est robiginis figura, ut circello constet et lineola, qua metalli schemati coniuncta sit. In 37 igitur non plene aeruginem, sed rubiginem tantum significari, et χαλκοῦ in signo deesse suspicari licet.

31. In 800 ὠρίχαλκος scriptum legimus. Hanc scribendi rationem antiquiorem esse e compendio patet, quod ex ω constat atque ρ litterae ω impositam : qua re efficitur ut ὥρα (cf. 86) et ὀρίχαλκος eodem signo utantur.

32-33. Vd. 5.

34. Ut σιδήρου γῆ significetur ferri exhibetur figura et terrae (vd. 18) ita adicitur schema, ut duo signa in unum coaluerint. Hunc eumdem nexum praebent 172, 856.

35. Duae tresve lineolae (quae scobem indicant) obliquam directamve ferri lineam ita secant, ut 35 paulum a 173 differat, et procul a 1310 absit.

36. Quadrata illa figura, quae *petalon* significat, duobus ferri figuris adhaeret in 36, 176; aliam ferri figuram integrat in 1310, ubi et πέτ<α>λ<ον> et πέτ<α>λ <α> integrare possumus. Sed in 858 *petalo* circellus tribuitur.

37. Ut σιδήρου ἰός esset circellum adhibuit scriba lineolamque, quae circellum ferri signo coniungeret (vd. 30); ferri igitur et robiginis signa habemus. In 175 duos circellos videmus; at in 859 robiginis circellus, eclipsi similis, eius est magnitudinis, ut ferri figuram adaequet.

38. Vd. 3.

39. Plumbi signo terrae signum (vd. 18) suppositum est et in 808; sed in 177 terram plumbo impositam videmus.

40. Compendium illud, cuius vis est μ<όλυβδος> aerisque signum ita etiam in 807 cohaerent, ut nexum efficiant; μολιβδόχαλκος igitur primum symbolo tunc totis litteris scriptum est. Eamdemque hanc figuram et 178 exhibet, ubi tamen aeris figura bis adhibetur, primum in signo, tum in metalli nomine. Ab his differt 925, ubi aeris signum perspicuum, plumbi signum incertum.

41. Derectam plumbi lineam lineolae secant duae et in 178, 809; vd. 9.

42. Compendium illud, cuius vis est κεκαυμένος, in schematis sinu lineae derectae adhaeret, sed in 180 litterae κ suppositum derectam illam lineam claudit. In 810 contra κ littera linea curvae adhaeret; et in 1296, ubi aliud plumbi signum occurrit, κ littera summae lineae curvae, in dextram partem spectanti, adposita est; cf. 31. In his omnibus *plumbi* et *usti* signa duo in unum coaluerunt.

43-44. Vd. 7.

45. De *terra* vd. 18 et cf. 182, 812.

46. De scobe vd. 9. Haec eadem figura etiam in 184, 813 occurrit. In 1311 κασιδίρι ῥίνισμα duabus tantum lineolis additis significatur.

47. De *petalis* vd. 10; cf. 185, 814 nec non 1295, ubi duo petala, alterum alteri suppositum, videmus.

48. Schemati illi, quod est κασσίτερος, compendium suppositum est; cuius vim vidimus esse κεκαυμένος; vd. 12. Non differunt 186, 815; in 1299 signum deest, sed nihil est cur ab his diversum fuisse putemus.

49. Vd. quae ad 7 de ὑδραργύρῳ diximus.

Schema illud, quod Mercurii, sc. *planetae*, proprium esse vidimus, ita exhibet 1171 ut ὑδράργυρος sit; tum hoc schema alia excepit figura, lunula videlicet, quam dicunt, cuius cornua ad sinistram partem spectant : quae res in promptu est argentumque in mentem revocat, si latine alchemistae *argenti vivi* nomine utebantur. Hanc lunulam, maxime usitatam, exhibent 49, 187, 786, 1178, ubi unam idemque verbum additum est, sc. ὑδράργυρος, quod in 902 e signo eruere licet, cum ἡ ☽ sit ἡ ὑδράργυρος. Nominis autem compendium, non metalli seu corporis signum, praebet 469 manifestissime, sc. ὑ<δρἀρ>γ<υρος>; idemque compendium adhibet 275, ubi, si υ non perspicuum est, attamen duo illa puncta, in codicibus obvia atque ι, υ litteris imposita, vocalem υ ipsam adesse declarant. In 728 est λιθάργυρος, etsi in compendio Υ et Δ inesse videntur : eratne igitur ὑδράργυρος? vel, contra, manavitne Λ illud e Δ? Cf. 850 $\overset{\Delta}{Y}$ = ὕδωρ. Alio in rerum alchemistarum ordine est 956 ὑδράργυρος ἀρσενίκου.

50. *Nubes* compendio significatur ΝΕ<φέλη>; 188, 816 adhibent ϵ non Ε Cf. 51, 52.

51. Λευκὴν παγεῖσαν compendium illud, cuius vis est λ<ευκήν> et argenti signum indicant : albus igitur color bis, ex *albi* compendio argentique signo, declaratur. Et hic et in 189 λιθάργυρον λευκὴν παγεῖσαν integrare licet, cum 817 haec tria verba praebeat omnia.

52. Vd. 51 et cf. 190, 818, qui a 51 hoc tantum differunt, quod ϵ non Ε exhibent. Cum *flavo* colore rem esse, auri tantum signo declaratur. Et hic νεφέλην praemittendum esse e 818 patet.

53. Duo schemata in unum coaluerunt, quorum prius argenti signum est, alterum lapidis compendium, sc. Λί<θος>, Λ<ί>θ<ος>, quod in 78, 214, 846 e Λ constat cui ι litterae Λ est supposita, vel in 292, e Λ cui θ suppositum est; vel 426, 1159 e Λ cui θ impositum est. Hoc eodem compendio etiam in compositis

utuntur alchemistae : nam, ut λιθάργυρος sit, Λ cui ι littera supposita est adhibent 53, 191 nec non 875, ubi ι a Λ seiunctum videmus, atque 984 ubi Λ et ι sagittae speciem quamdam praebent signique illius similem, quo ferrum indicari iam vidimus (cf. 5). Si in 1226 compendium occurrit, quod e Λ constat et υ, id itacismo deberi nec non argenti signum deesse patet, quod ne 707 quidem exhibet, ubi litterae duae non altera alteri impositae sed adpositae sunt : argenti tandem signum et in 875 deesse cernimus. Sed 489 compendium *lapidis* exhibet, sc. λ<ί>θ<ος> argentique omnes fere addit litteras, cum α tantum littera desit (cf. 2). In 668 lapidis et magnetae compendia alterum alteri adposita sunt : λ<ί>θ<ος> μ<α>γ<νήτης>. Tum compendium illud, quod in 489 perspicuum est, et in 1227 exhiberi cernas facillime, cum Λ et Γ litterae clarissime pateant, evanidae autem θ et fortasse γ litterae suppositae sint. Paulo difficilius schema exhibet 1317, ubi θ certum est, additaque sunt fortasse in imo schemate ea quae in 1227 dextrae litterae lambda lineolae adpicta videmus; at λ littera argentique signum desunt : sed in *Vatic. gr.* 1174 signa quaedam neque integra neque perfecta picta esse nil mirum.

Si in 724 litteram Δ litterae υ impositam videmus, Δ pro Λ perperam scriptum fuisse censere licet, unde rursus λυ = λι (si itacismum expellas), ut sit λι<θάργυρος>. His addas oportet compendio Λι *libanum* significari in 297, in 1185 idem ferre signum *litram* esse.

54-57. Signorum, quibus sulphura indicantur, brevem quamdam seriem hic habemus. In his omnibus littera θ occurrit, cui interdum notae quaedam adpictae sunt. Haec res clarissime patet in 881, ubi e prima tantum nominis littera constat compendium, nec non in 1320, ubi re vera totis litteris legendum θιων (ων compendio indicatur) et 758, ubi, si compendium solveris, efficies θι<ον> ἄπυρον, cui additum est θύον ἄπυρον.

Duo θ numerum nominis pluralem, ut dicunt, significant in 56, 821; sed in 678 duo illa theta sunt θεῖον tantum.

Loci vero nonnulli occurrunt, ubi verba signis addita signaque ipsa non uno eodemque casuum exitu gaudere videantur. Nam si in 429 compendium legimus, quod manifestissime est θ<εί>ου ἀπ<ύρ>ου, compendioque additum est θείου ἀπύρου; in 54 contra 57, 192, 195, 822, 1086, 1173, 1181 theta litterae illud fortasse compendium impositum est, cuius vis est ου; quo circa corporis nomen non in nominativo casu sed in genetivo et scribendum et legendum erat, cum praesertim nihil adsit in signo, quo ἄπυρον (192 ἄπειρον) indicetur vel ἄθικτον.

In 55, 193 ea est signi forma ut litterae ω speciem quamdam praebeat. Animadvertas praeterea velim in 887 θεῖον ἄπυρον κοινόν figura significari, qua et plumbum indicatum vidimus (cf. 3) et in 822 θεῖον ἄθικτον eodem signo declarari, quod iam in 7 vidimus.

His addas oportet in 860 θ esse χαλκίον, 879 δύσις esse; in 575 signum illud quod est θυμίαμα ex υ littera, litterae θ imposita constare; in 985 denique theta duo, parvo praedita signo, esse αἰθάλαι.

58. Alterum schematis signum cum argento, sive luna, commune iam vidimus (cf. 2); prius signum nihil aliud est nisi φ, cui ρ impositum cernimus : <ἀ>φροσέληνον sive <ἀ>φρ<ο>σέληνον habes, si circello illi φ vel φ et ο tribuas vim. Deest α etiam in 823, adest in 885, ubi tandem perfectum integrumque legimus signum.

59. *Vini* tantum legimus compendium : οι<νος>, nihilque est, etiam in 197, 927, quo ἀμιναῖος significetur; quae res e 384, 1124 manifestissime patet, ubi vinum (praeterea nihil) verbis declaratur.

60. Tribus hic nexus constat litteris, sc. ρ, α, φ, quas interpretemur licet ῥαφ<ά>νου, ῥαφ<άνινον>, ῥαφ<άνιον> et in 198, ubi tamen α minus perspicua, nec non in 825, ubi Δ litterae potius quam A species occurrit. In 1324, 1328 β litteram imperfectae rudique signi imitationi debemus. Nihil de oleo in signo (et in 61) : nam materiem ipsam, non ea quae e materie exprimantur significat nexus, cui si lunulam adieceris, ἀφροσέληνον quasi efficies (vd. 58). Nexum fere eumdem, e ρ et φ constantem, etiam in 403, 1139 invenies, ut *camphora* significetur; in 525 contra, 779, 1078 has duas, ρ et φ, adhibitas videmus litteras, ut sit φρικτός seu φρικτή.

61. Κίκι tantum, non oleum (cf. 60), compendio significatur etiam in 200; in 552 <κίκι> seu <κίκινον ἔλαιον> supplendum sit, incertum : sed in 826 λ littera, κ litterae addita, ἔλαιον significat.

62. Non uno duplicique schemate, compendio scilicet ν<ι>τ<ρον> et circello, duabus lineis se ipsas secantibus seu divergentibus praedito, sed duobus diversisque signis *nitrum* hic indicari verisimile videtur, cum in 199 *nitrum* compendio tantum significetur : in *Laurentiani* igitur codicis tabulis duo diversa et divisa signa disiunximus 827, 828. Circellum autem illum, quem in *nitri* signo deprehendimus, et in *aluminis rotundi* signo videmus. In 352, 565, 672, 1091, 1314 *nitrum* compendio significatur, quod litteris ν et ρ constat (sed ν et ρ in 990 nexum efficiunt, cuius vis est νερόν); in 1174 legimus νί<τρον>.

Alio prorsusque diverso signo gaudet νίτρον in 312, 1047.

63. Etiam in 201 στυπτηρία σχιστή quattuor lineolis, se ipsas secantibus duasque cruces efficientibus, significatur; sed tribus tantum lineolis hoc constat signum in 445 nec non in 717, ubi summam lineolam littera ρ claudit. Hanc litteram etiam in 1321 videmus, in quo quattuor lineolae occurrunt. Quattuor quoque lineolas in 829 conspicimus, duobus ρ imam summamque lineolam illam praeditam videmus.

In his omnibus unam eamdemque variari figuram patet, cum qua plumbi quoddam signum cf. in 3.

Aliud *aluminis* signum occurrit in 670, ubi compendio στυπτηρία significatur; sitne στρογγύλη vel σχιστή siletur omnino.

Nil mirum si in 281, 671 prius illud *aluminis* signum esse σχιστή tantum, sc. στυπτηρία (quod verbum e ρ illo in 571 perspicuo addamus licet), et in 1109 esse σχιστόν.

64. *Alumen rotundum* eo signo indicatur, quod circello *scissi aluminis* signum comprehendit, etsi in 202, 830 duas tantum lineolas se ipsas secantes videmus. Duo ita nobis, tum *aluminis* tum *rotunditatis* signa exhibentur : nam in 344, 1083 στρογγύλον, in 552 στρογγύλη significat puncto praeditus circellus : fortasse vero in 552 στυπτηρία addi potest.

Signum autem cf. quo σῆψον indicant 125, 252, 937; et circellum in aliis alchemistarum signis vide in 516, 972 ἱερατικόν; κασσίτηρος in 805, 893 (ὁ Ζεύς), 1287; in 96, 226, 910, 985 κιννάβαρις; in 272, 551, 1028 κυκλάμινος; in 473, 1217 ὁμοῦ; in 124, 266, 480, 700, 882, 936, 957, 958, 983, 1215 ὄξος; in 325, 530, 740 ὄρνιθες; in 248 ὀρνίθια; in 112, 243, 343, 696, 907, 1081 ὀφθαλμός seu ὀφθαλμοί; in 112, 243, 509, 878, 928, 1294 ᾠά : sed cf. praesertim 592 κύκλος ἢ καὶ ὀρθὴ σφέρα.

65. *Pyritae* nobis compendium exhibet πυρ<ίτης> etiam 203; πυ<ρίτης> praebent 831, 1186, πυ<ρίτης> 669. At *pyritae* signum in 504, 1230, 730 videmus,

ubi duo, alterum alteri adposita seu communi vertici opposita seu communi *basi* insistentia trigona adsunt. Sed cum 504 praesertim cf. 490, 771, ubi διὰ πείρας schemate significatur, et 332, 1070 πετάστης : vide praeterea 126, 253, 938 βοτάριον; 577 δύναμις, 926 λευκά; 306, 1042 πύρεθρον; 727 ψιμήθιον.

66 In 832 quoque καδ<μία> compendio significatur, quod, ommisso α, in breviorem formam in 204 vidimus. Tum e κ et θ compendium constare conspicimus, quod καδμία 323, 708, καθμία 470, 722, 1058, 1215 declarant : qua re, et in scribendo et in dicendo, litterae θ in hoc nomine vetustatem deprehendimus.

67. Etiam in 482 μ<α>γ<νησία> compendio significatur, cuius priorem litteram maiori praeditam forma adhibent 205, 726, 833, 1060. Sed hoc eodem compendio in 668 μαγνήτης, imo λ<ί>θ<ος> μ<α>γ<νήτης>, et in 324, 1059 utitur μέγα.

68. De schemate, quo ἅλας significatur, iam ad 3 diximus, cum de quinto *plumbi* signo locuti sumus. De *sale* vd. 206, 834; sed hoc signum in 901 χαλκός, in 904 est Ζεύς. Compendium vero 276, 476, 1025 exhibent illud, quod in 1219 est ἁλός : animadvertendum autem est in 1025 litteram T e λ littera, oblique scripta, ortam esse. In 1292 A et Λ litterae eiuscemodi efficiunt nexum, quo ad *sal ammoniacum* significandum latini utuntur alchemistae.

Salis compendium et in 69 vides : compendium denique, quo σανδαράχη significatur, cf. in 103 etc.

69. *Salis communis* compendium duabus constat partibus, quarum altera ἅλ<ας> altera est κ<οινόν> : de κ usu et vi cf. 12. De *sale communi* cf. 207, 835.

70. ἀμμωνιακόν, sc. ἅλας, compendio significatur, quod etiam in 836-837 videmus, ubi schemata illa duo, etsi puncto separata sunt, unum tamen signum efficiunt, e quo eruimus ἀμμο<νιακόν>, quamvis verbum ipsum in tabulis deest. Has duas compendii partes in 208 aliquantum variatas videmus, cum A littera, litterae M praemissa sit ipsique adhaereat, et litterae M littera O imposita sit. Priorem tantum compendii partem exhibet 367.

71. Duo *calcis* signa exhibent tabulae : compendium, quod e τ et υ constat in 71, 209, 838, 839, duo videmus τ lineolamque, qua verbum abruptum esse significatur, in 409, 1145.

72. *Calcis inextinctae* signum litteris constat A et B, ut in 840 quoque videmus : in 874 non B sed circello maior littera ornata est, circellus autem deest in 140, 210, priorque tantum nominis littera adest.

73, 74, 75. σίνωπις ποντική duobus praecipue gaudet signis, quorum alterum e π et τ constat, quibus ο impositum est : in 73, 75, 211, 342, 843 habemus igitur πο<ν>τ<ική>, sc. σίνωπις. Alterum signum curva duobusque praedita punctis efficit lineola in 74; sed duo illa puncta non exhibet 842, quod ex utroque signo constare dicas. In 843 autem curva illa lineola, de qua diximus, litteraeque T lineola derecta, et ipsa curvata, lunulae speciem quamdam efficiunt argentique signum revocant.

In 75 ἕτερον est ἕτερον <σημεῖον>, quo verbo, eadem vi atque ἄλλως interdum alchemistarum tabulae utuntur; cf. 126, 138, 1275.

76. Compendii vim χ<άλκαν>θ<ος> esse et in 212, 322, 844, 1187, 1316 manifestissime patet. Compendio in 734, 1057, 1236 κ additum est; signum in 503 κ ornant et λ. In 710 contra duobus prioribus nominis litteris *chalcanthus* significatur. Signum illud, quod 1319 exhibet, alibi non occurrit.

77. Ut χαλκίτης sit compendium adhibetur quod e χ et τ constat in 77, 213, 845, e χ et κ in 467, 721 : in 1213 ης, tachygraphice scriptum, compendio additum est.

78. Qua ratione λίθος λίθοι significent alchemistae iam diximus ad 53.

79. *Elydrii* signum duae in 847 efficiunt litterae ε et λ (quae et δ litterae fungitur vice); in 79, 215 lineolae illae duae, se ipsae secantes, quibus Λ constat, in υ litterae formam productae esse videntur.

80. *Maris undae* duabus curvis lineolis, quae undarum imaginem effingant, significatur in 80, 216, 848. Hoc signum in 1308 est ὕδωρ θαλάσσης et in 968 ἱρὰ θάλασσα. Tribus contra lineolis, in undarum formam curvatis, in 1180 ὕδωρ et in 861 θάλασσα declaratur : *maris* autem aliud signum, illi signo persimile, quo aqua caelestis declaratur, videmus in 960; cf. 81 nec non 82.

81. E verbis, quibus in 80 marinae undae declarantur, hic ὄμβρια <ὕδατα> eruere licet : signum ipsum tres efficunt lineolae undulatae, quae in 217 litterae ξ, in 849 litterae sigma formam praebent. Cum hoc signo similitudinem quamdam illud exhibet signum quod in 137, 138, 593, 949 est ἀριθμός. Cf. 82.

82. Compendii vim ὕδ<ωρ> esse in 82, 218, 327, 850 manifestissime patet, cum inter maiores minoresve litteras nihil intersit. In 106 compedio additum est ρ. Hoc compendio etiam 277 utitur, adhibito tamen illo signo, quod iam in 81 conspeximus : in 768 signum illud, quod iam in 81 vidimus, habemus nec non *aquae* compendium, in quo prior tantum nominis littera adest, υ scilicet. Tres illas undulatas lineolas adhibet 1180 quas in 80 conspeximus. Minime simplicem figuram exhibet 675, ubi tamen, in medio schemate, signum illud manifestum est, quod in 82 occurrit. In 959, 960 ὕδωρ θαλάσσης et ὕδωρ ὑετοῦ compendio significantur, cuius ratio et fundamentum tribus illis undulatis lineolis innititur, quas 81 praebet.

De compendio $\overset{\Delta}{\Upsilon}$ ad *lithargyrum* significandum vd. 53.

83-84. *Dies* 83, 219, 458, 851 duplici signo indicant, cum duplex signum in 585, simplex signum in 294, 1305 diem declaret. Compendium contra, cuius vis est ἡμ<έραι> in 84, 220 occurrit; sed in 657 litteram Υ sequitur littera ρ, additis praeterea litteris αι, quibus omnibus efficitur Ὑ<μέ>ραι = ἡμέραι.

85. *Noctes* duplex schema significat in 85, 221, 295, 852 nec non in 461, in quo duas eiusdem signi figuras videmus. Duplici signo utitur 586 ut singularem nominis numerum declaret, simplici utuntur 295, 1302. Vd. 87.

86. Compendio illo, quo ὧραι 86, 222, 853 et ὥρα 455 significant, utitur ὀρείχαλκος in 31 et in 604 ὡροσκόπος.

87. *Diei noctisque* (vd. 83, 85) duo adsunt signa in 87, 223, 854, 1306, ut inde ἡμερόνυκτον et νυχθήμερον efficiantur; sed in 87, 223 inter duas nominis formas dubius haesit librarius.

88. De *petalis* vd. 10.

89-90. Idem fere signum, cuius vis est κλαυδιανόν, bis exhibet *Marciani* codicis tabula. E κ et λ constat *claudiani* figura, ut e 223 magis perspicue patet, ubi λ clarissime legimus. In 909 ita *claudiani* legimus signum, ut e κ et λ, litterae κ imposito, eiciatur κ<λαυδια>ν<όν>, cum summa derectaque κ litterae lineola ornetur ν.

Eodem fere compendio in 595 utitur κέντρον.

91. *Cinnabarin* in 226 quoque et 910 circellus puncto praeditus significat; sed in 985 virgulae speciem quamdam, non punctum, videmus.

Qua ratione circellis signa utantur, vd. ad 64.

92. Kappa duobus significatur in 227 *crocus*; sed in 92, 911 utrique litterae ο impositum est. In 300, 377, 1029, 1114 duo adsunt ο, quorum utrumque derectam κ litterae lineolam claudit, itaque scriptum additumque est ut ο ο et ο ρ delineatum esse non absurdum videatur.

Nexus autem, qui *crocum* in 887 declarat, in 350 est χρόνος, eamque exhibet formam, quae *aluminis scissi* signum revocet; cf. 63.

In 1312 verbum illud, signo additum, sitne κρόκος an βοράχιον incertum est; sed e signo ipso β<ο>ρ<άκιον> potius legendum videtur, cum circelli illius, lineola superiori litterae coniuncti ea sit forma ut inde ρ facile eruatur.

93. Compendii vis est ὕχ<ρα> etiam in 223, 912.

94. Complura schemata *arsenicum* in tabulis significant. Compendium enim primum occurrit in 1002, quod ex A et C constat : ἀ<ρ>σ<ενικόν> igitur est. Huius compendii simile est $\overset{\vee}{\alpha\rho}$ quod in 731 ἀρσενικός declaratur. Litteram α praeterea in 1031 signo illi praemissam videmus, quod in 1003 exhibetur. Tum α signo suppositum in 1036 conspicimus; itemque A litteram signo suppositam in 1326 (ubi de *bicolori arsenico* sermo est) et in 1330 signo praemissam, cum duo haec compendia et signa hoc tantum alterum ab altero differant, quod alterum A, maiori scilicet forma praedito, alterum α, minori scilicet praedito forma, ornentur et varientur. Insigne schema, aurique signi simillimum, exhibet 915. Notatu quoque dignum, nec non apud latinos alchemistas usitatum, illud est signum, quod 302, 695, 1041 praebent; signum illud contra, quod in 494 occurrit, praeter hunc locum nusquam reperimus. Tum 95, 230, 914 signum exhibent, quod *sulphuris* schema quoddam et *serici* in memoriam revocat : cf. 55, 96. Saepe signo illo, stante seu iacente utuntur alchemistae, quod exhibent 94, 229, 872, 913, quod vero in 913 angulo quodam ornatum et in 102 *sandaracae* proprium esse videmus. Hoc idem signum, oblique stans duabusque lineolis duobus e circellis eminentibus ornatum in 956 declaratur ὑδράργυρος ἀρσενίκου, figura quadam praemissa, quae *aurei malagmatis* (cf. 16) signum in mentem redigit.

96-97. Eodem fere signo *sericum* atque *aurum*, imo *auri malagma* utuntur, etsi in 97 lineola quaedam ex imo circello eminens conspicitur. In 917 autem duos circellos, alterum alteri adhaerentem, deprehendimus. Aliud prorsus diversumque signum exhibet 961, cum quo conferas 981 κόραλος et sulphuris signum quoddam (vd. 55 sqq.) Non signum sed compendium adhibet 358, 1096 nec non 391, 1127 : imo haec duo litterarum nexum praebent.

102-103. *Sandarachen* 103, 235, 920 compendio significant σα eaque duarum litterarum ratione ut compendium, cuius vis est ἅλας (cf. 68) in mentem revocetur. Alium duarum litterarum ordinem exhibent 102, 234, 919 nec non 497, ubi vero σ littera minori forma donatur et δ littera supponitur. Singulare quoddam compendium signumque in 732 occurrit, figura autem litteris supposita sulphuris signo persimilis (cf. 57) atque e C fortasse derivata. Signum illud, quod 872 praebet, iam vidimus cum de arsenico locuti sumus (cf. 94) : hoc idem signum, interiore angulo destitutum, adest in 873, 916. In 1238 denique σανδαράχη littera θ significatur, quae iam inter sulphuris (cf. 57) et arsenici (cf. 94) et auri signa suum locum habere vidimus.

104. Compendium, quo μίσυ (sc. μ<ίσ>υ) significatur, 296 quoque et 921 exhibent; *genitivo* μίσεως illud fortasse tribuendum est ϵ, quod in 1221, pro υ, litterae μ impositum conspicimus. Sed in 396 incertum fortasse ϵ an σ litterae μ in compendio impositum sit, etsi compendio μες additum videmus; in 581 compendio μϵ additum est μέσεως : num erat μίσεως?

105. Uno eodemque compendio Ζῶ<ρι> significatur et in 237, 922.

106. Compendio Ξ<αν>θ<όν> significatur, in quo θ littera litterae Ξ supposita vel imposita est : cf. 110, 123. In 241 autem altera alteram sequitur littera.

107. Etiam in 238 Λαχ<ᾶς> habemus, si littera inferior et litterae λ et litterae χ fungitur vice: si λ tantum litterae, λα<χᾶς> : in 923 quoque schema illud est λ tantum, vel λ simul et χ.

108. In *cerussae* compendio φ et υ litterae perspicuae, e quibus ψ<ιμ>ύ<θιον> vel ψυ<μίθιον> efficias, cum saepe in codicibus ψυμίθιον scriptum legamus. Littera tantum ψ cerussa significatur in 1224; sed ψ et μ adsunt in 305, quibus in 495 υ impositum est. Inferior illa littera, quam in 924 videmus, litteraeque χ exhibens speciem, ψ est oblique scriptum : ψ in 727 quoque adesse videtur; de duobus autem trigonis, quae in signo priorem sedem occupant, cf. 109.

109. Ut *album* significent *colorem* compendio λϵ 333, 1071, littera tantum λ 558, 751 utuntur. In 926 trigona occurrunt duo (cf. 108), quae e Λ Λ, quibus *pluralis* nominis *numerus* significetur, manare videntur : in 109 denique, nec non in 240, schemata illa duo e trigonis, sc. e duobus λ, derivata esse credas.

110. Vd. 106.

111. *Oculus* signo vel potius imagine indicatur. A 927 eo differunt 111, 242 quod in 927 (cf. in 94 *arsenici* signum) oculus circello non puncto significatur : duobus contra circellis punctoque praeditis, ad singularem et ad pluralem nominis numerum significandum, utuntur 343, 696, 1081. Cf. 91 et vd. 112.

112. Compendii vis est οο = ωο = ᾠόν; pluralis numerus duobus circellis significatur, punctumque illud, quo circelli praediti sunt, e minore circello, scilicet e littera o, factum esse patet. Cf. igitur 509, 878; 343, 696, 1081. Et signum illud quod est ὁμοῦ vd. in 473, 1217 nec non 723, 1020.

113-114. Manifestissime in 114 ἄλλος nihil aliud est nisi ἄλλως. In 114 duo signa in unum coniuncta videmus, quorum alterum est ὄστρακον (cf. 113), ᾠόν alterum (cf. 112). Unum tantum signum exhibet *Vaticanus gr.* 1174 et *Laurentianus*. Alio diversoque signo utitur ὄστρακον in 995.

115. E litterarum nexu κυ<ανόν> in 245 quoque et 930 facile eruitur, cum angulus ille, litterae κ adpositus, Υ litteram significet.

Quid sibi velit ὠκυανός in 1164 plane incertum : num ὁ κυανός? In 1165 ἄλλως adest, signum deest.

116-117. Litterarum nexus ὕ<ϵ>λ<ος> efficit et in 246, 931.

118-119. ὠβρύζωσις tres significant litterae etiam in 932, ω scilicet, β, ρ. Nil mirum in *Vaticano gr.* 1174 unum tantum adesse signum; cf. 247.

120. Litterarum nexum, quo λα<βών> significatur, exhibent 120, 290, 545, 745, nec non 933, ubi, in littera A, duarum lineolarum curva quaedam lineola fungitur vice. His duobus formis in 289, 543, 1037, in 699 alio diversoque signo *aloe* indicatur.

121. Si itacismo medemur, compendio eam vim tribuimus ut στ<ίμμι> vel στ<ίμι> etiam in 249 sit; in 729 σ<τ>ήμη στύμη idem valent atque στίμι. In 934 compendio ι additum esse videmus, ut stigma et iota legamus; in 491 e Σ et M constat compendium, quod iterum in 1228 agnoscimus, cum O e C factum esse videatur.

Omnino diversum illud est signum quo στίμμι κοπτικὸν κατὰ μίαν in 886 indicatur ita, ut cum plumbi signo quandam similitudinem praebeat; cf. 3.

122. De undulata quadam lineola, qua ποταμός significatur, iam ad 101 diximus; cf. praeterea 336, 573, 1074. Hic in 122 et 250, 862, 935 non signum, sed compendium occurrit πο<ταμός>.

Eodem fere signo ποία in 986, ποίησις in 987 utuntur, ubi o tum lineolae superiori adhaerens, tum inter duas derectas lineolas collocatum conspicimus.

123. Cf. 106.

124. Duabus litteris, o et Ξ, *aceti* constat compendium, itaque scriptis ut Ξ in litterae o sinu suum habeat locum in 124, 251, 936, 1285, vel litterae o in 957 suppositum sit. Tum in 266, 480, 710, 769, 882 o punctis circumdatum videmus; nec non in 415, 1150 o litterae φ compendiumque additum est, cuius vis est κός etc., unde efficitur ὄ<ξος> φ<υσι>κόν.

125. Hoc signo 252 quoque et 937 utuntur, quocum *aluminis* signum conferas velim; vd. 63 et 64.

126. De *botarii* signo, quod etiam in 126, 253 et 938 occurrit, iam diximus ad 65.

127-128. Duo *Marcianus* codex, unum *Vaticanus gr.* exhibet signum, quorum alterum ab altero manasse verisimile videtur. Cf. autem *pluviae aquae* signum in 81.

129. Hoc compendium βο<τάνη> etiam in 255, 576 videmus; bis autem scriptum in 1046, quater in 1013 scriptum, ut inde pluralis nominis numerus efficiatur. Novum et quasi mirum signum in 940 occurrit, quod in 94 ἀρσενικόν, in 102 σανδαράχη esse conspeximus.

130. *Duobus* hic verbis unum signum declaratur; recte necne ambigi potest. Nam αἰθάλαι signo in 136, 262 indicantur, in quo circellum linea secat obliqua, lineamque ipsam obliquam parvus et in exteriorem partem versus circi arcus claudit. In 948 non circellum, sed θ habemus, quod lineola, eodem praedita circi arcu, secatur. Hoc signum in 1329, fortasse in 1327 quodammodo variatur. Aliud prorsus signum siderisque referens formam exhibet 1010. Tertium quoque signum occurrit, quo aliis in locis *caelum* significatur; sed in 130, 256 littera θ in curvae lineolae sinu occurrit. Hoc θ et in 941 videmus, ubi αἰθάλη tantum signo additur. Si θ igitur adsit, hoc esse *aethales* signum putandum est. In *Laurentiani* codicis tabulis 942 signo αἰθάλη tantum, 943 οὐρανός tantum signo addit, etsi paululum ab altero alterum signum differt. Hac quoque igitur in re *Laurentiani Parisinique A* traditionem *Marciano* antiquiorem putare possumus : in *Marciano* vero, quae duorum signorum erat similitudo, alterum signum facile omissum, duoque verba uni signo addita haud inverisimile videtur.

In 468, 765, 1088, 1313 οὐρανός simplici signo utitur; nam si *terrae* signum inverteris, *caelum* efficies : lineola inferiori praeterea in 942 gaudet οὐρανός.

Eo tantum igitur haec duo tabularum signa differunt, quod θ adsit vel absit : si adsit θ, οὐρανός esse non potest.

Nihil impedit quominus A litteram in curvam lineolam fuisse flexam, curvaeque lineae in sinu θ locatum fuisse putemus. *Aethales* igitur compendium A<ἰ>θ<άλη>.

131. Χώ<νη> e compendio eruimus; quo circa hanc vocem in 257 pro χώρη restituere et possumus et debemus. In 484 ω litterae χ non suppositum sed impositum, in 948 adpositum est. In 760 e $\overset{\text{o}}{\chi}$ χονίν fortasse χωνίον vel χώνην efficiendum, etsi hoc compendio, ut χολή significetur, utuntur 143, 264, 428, 711, 950, nec non 1218 ubi compendio ipsi alterum χ additum videmus.

Sed χω ad χώνευσον significandum 1184, ad χῶμα declarandum 334 utitur et 1072.

132. Unum idemque vas λωπάς (sc. λοπάς) et κύθρα (sc. χύτρα) declarant; sed compendii vis manifestissime κ<ύ>θ<ρα> est. In his tabulis nusquam χύτρα occurrit: qua re solemni et vetusta scribendi ratione *ollae* compendium delineatum esse patet.

In 258 λωπάς secundum occupat locum : e compendio enim vocem κύθρα ipsi compendio ab initio, vocem λωπάς secundo tandem tempore additam esse credendum est.

133. Compendii vis manifesto κνί<καν>θ<ον>, sc. κνήκανθον et in 259; in 945 vocibus κνίκανθη. κνίκος tribuendum est η atque hoc idem compendium praemittendum.

134. De dimidiata lunula, ut dicunt, iam diximus ad 2. Hoc signo, in quo lunulae additum est κ. utitur 260 nec non 946 etsi lunula una tantam exilique lineola picta est. Litteram κ, lunulae impositam, ostendunt 134, 260, 246, 946; κεκαυμένη contra exhibet 1288, quam vocem tum ex ipso κ (cf. 12) tum e signo antecedenti fortasse eruit librarius.

135. Si *caeli* signum inverteris *terram* efficies; *caelum* si *terrae* signum inverteris; cf. 130. Uno eodemque signo utuntur 135, 161, 349, 471, 766, 947, 1087, 1290; in 766 alterum incertaeque vis additum est signum.

136. Vd. 130.

137-138. Haec duo schemata paululo tantum discrimine inter se differunt, vel potius unum signum efficiunt, quod etiam in 263 occurrit : *Vaticanus gr.* 1174 enim unum non duo signa ostendit. Alteram fortasse figuram, X litterae speciem referentem, in 949 videmus; quam tamen e priore schemate manasse credendum est, si uncus ille, in summo signo eminens, circellum effingit, quem in 137, 138, 253 conspicimus. Notatu dignum est singularem nominis numerum in 593 duobus schematibus, pluralem autem numerum in 969 uno tantum signo significari. In 142 ἀριθμός signo addendum. De schematis figura vd. 81.

139. *Litrae* compendium e λ et ι constare in 1188 manifestissime patet (cf. 78 λίθοι et vd. 59), e quo signo 139, 1185 manasse videntur. Itacismo λυ in 944 debemus. Communem usitatamque *litrae* figuram, e schemate illo, quod in 988 videmus, fortasse derivatam exhibet 661.

140. Vd. 72.

141. Signo additum est τρίβε (*sic*); cf. 677 τρίψας. Altero signo 321 utitur et 1052 ut τρίψον (*sic*) declaretur. Sed in 278, 438, 761, 1008, 1027, 1162, 1303 signi vis est λείωσον. Signum ipsum ad dextram sinistramve paginae partem spectat; signumque interdum littera quaedam litterae ω speciem referens, vel compendium ων (= ον) comitantur.

142. Vd. 137.

143. De χολή iam diximus ad 131, cum de χώνη locuti sumus.

144. Uno eodemque compendio, ut χυλός significetur, utuntur 144, 265, 433, 713, 951, 1182 ; sed compendio χυ declaratur in 431, 712, 1220 χυμός; in 1199 χύνεξ, sc. χοῖνιξ; nec non in_1195 χύμη, etsi in 1195 altera alteri litterae non imposita, sed adposita est.

Marciani tabulas verba claudunt σύνθεμα ὅλον : *nonnulla in Marciano verba deesse e Vaticano gr. 1174 patet; cf. p. 42.*

E

Vaticanus 1174.

145. Vd. 1.
146. Vd. 2.
147. Vd. 3.
148. Vd. 4.
149. Vd. 5.
150. Vd. 6.
151. Vd. 7.
152. Vd. 9.
153. Vd. 10.
154. Vd. 12.
155. Vd. 13.
156. Vd. 15.
157. Vd. 16.
158. Vd. 17.
159. Vd. 18.
160. Vd. 19.
161. Vd. 20.
162. Vd. 21.
163. Vd. 23.
164. Vd. 24.
165. Vd. 26.
166. Vd. 27.
167. Vd. 28.
168. Vd. 29.
169. Vd. 30.
170. Vd. 31.
171. Vd. 32.
172. Vd. 34.
173. Vd. 35.
174. Vd. 36.
175. Vd. 37.
176. Vd. 38.
177. Vd. 39.
178. Vd. 40.
179. Vd. 41.
180. Vd. 42.
181. Vd. 43.
182. Vd. 45.
183. Vd. 44.
184. Vd. 46.
185. Vd. 47.
186. Vd. 48.
187. Vd. 49.
188. Vd. 50.
189. Vd. 51.
190. Vd. 52.
191. Vd. 53.
192. Vd. 54.
193. Vd. 55.
194. Vd. 56.
195. Vd. 57.
196. Vd. 58.

197. Vd. 59.
198. Vd. 60.
199. Vd. 62.
200. Vd. 61.
201. Vd. 63.
202. Vd. 64.
203. Vd. 65.
204. Vd. 66.
205. Vd. 67.
206. Vd 68.
207. Vd. 69.
208. Vd. 70.
209. Vd. 71.
210. Vd. 72.
211. Vd. 73.
212. Vd. 76.
213. Vd. 77.
214. Vd. 78.
215. Vd. 79.
216. Vd. 80.
217. Vd. 81.
218. Vd. 82.
219. Vd. 83.
220. Vd. 84.
221. Vd. 85.
222. Vd. 86.
223. Vd. 87.
224. Vd. 88.
225. Vd 89.
226 Vd. 91.
227. Vd. 92.
228. Vd. 93.
229. Vd. 94.
230. Vd. 95.
231. Vd. 96.
232. Vd. 98.
233. Vd. 100.
234. Vd. 102.
235. Vd. 103.
236. Vd. 104.
237. Vd. 105.
238. Vd. 107.
239. Vd. 108.
240. Vd. 109.
241. Vd. 110.
242. Vd. 111.
243. Vd. 112.
244. Vd. 113.
245. Vd. 115.
246. Vd. 116.
247. Vd. 118.
248. Vd. 120.
249. Vd. 121.
250. Vd. 122.
251. Vd. 124.
252. Vd. 125.
253. Vd. 126.
254. Vd. 127.
255. Vd. 129.
256 Vd. 130.
257. Vd. 131.
258. Vd. 132.
259. Vd. 133.
260. Vd. 134.
261. Vd. 135
262. Vd. 136.
263. Vd. 137.
264. Vd. 143.
265 Vd. 144.

In verbis quae *Vaticani gr.* 1174 tabulas claudunt aliquot occurrunt signa, *cancri* scilicet signum, proximeque antecedit signum illi simile signo, cui ἧπαρ in 553 adpositum vidimus; sed cf. 956 ἀρσενίκου ὑδράργυρος. Tum signum quoddam occurrit, cui impositum est μέλητος (sc. μέλιτος); cf. 420, 673.

H

Bononiensis 3632.

266. Vd. 124. Et ὄξος et ὄξους fortasse legi potest.

267. Hoc eodem signo utitur etiam 1016. Constat signum e κ, cuius directae lineolae circellus impositus est, qui ad externam paginae partem spectat. In 1016 signo additum est κνάμμον, quod verbum Berthelot, I, p. 117 " *raclure* „ esse dicit, e κνάω fortasse derivatum. Sed κνάμον, κνάμμον in lexicis non sunt; neque haec vox cum argiva voce κνημός, sc. ὀρίγανος, commune aliquid habere videtur. Verisimilius putandum est κήναμον, seu κηνάμου, idem esse atque κίναμον, sc. κινάμωμον, indeque κήναμον, κίναμον in 1016 restituendum, ubi litterarum formae confusioni occasionem ipsae praebeant.

In 549 *cinamomi* compendium e κ et μ (litterae κ imposito) constat; minimeque mirum est unam eamdemque rem duobus tribusve signis gaudere. Fortasse 590 in signo κ praebet.

Cum huius compendii forma cf. ea quae diximus ad 92.

268. Vd. 5.

269. Clarissimum in 403 compendium nexumque adhibet *camphora*, legendumque κ<αμ>φορα seu κ<αμ>φ<ο>ρα, cum circellus ille tum φ et ο tum φ tantum vice fungi possit. In 1139 huic signo deest α. Altero signo utitur 269 et 1018, ubi κ adhibetur, incertum quidem in 1018, minoris formae in 269. Cf. 1283.

270. Ἄρρυος idem esse atque Ἄρηος fortasse credendum, si 33 conferas et 5, atque videas 1019 Ἄρην. *Bononiensis* codex saepe itacismo aliisque scribendi mendis abutitur.

271. Signum illud, quo in 271 ὁμοῦ declaratur, similitudinem exhibet quamdam cum 723, 1020, 1217, quorum figurae, si 111 conferas, oculi signum in mentem revocant: nonnihil quoque cum 676, 659 commune est. Aliud signum exhibet 969, ubi tamen duas illas rursus lineolas videmus, quae signorum 659, 676 propriae sunt. Utrum duo signa 1000, 1001 an unum tantum praebeant signum, incertum: cur autem M in signo adhibeatur, haud obscurum est, si duo illa schemata unum signum efficiunt. Cum 1000 cf. sulphuris aliorumque corporum signa in 57.

272. *Cyclamini* alteram partem circus, alteram μ littera, in circi sinu posita, significat. Hoc idem signum, si apicem litterae μ impositum excipias, et in 1021 vides. Duos circos exhibet 551, quorum alter κ, alter μ continet: circorum alter supervacaneus.

273. Hoc signum declaratur verbo, in quo υ illud pro οι et ε pro ει (= ι) positum animadvertamus diligenter oportet, cum praesertim ε illud et 536 et 1251 exhibeant.

Verbi χοιρείου duo esse schemata patet, signum scilicet quod 273, 1022 praebent, compendiumque quod in 536, 1251 occurrit.

274. In compendio litteris σ, π, ρ impositum est τ etiam in 716, ubi vero signo non σπέρματα sed σπέρμα additum videmus, quamvis τ in compendio clarissimis ductibus perspicuum conspiciatur. In 274, 1023 verbum signo additum vel impositum legas licet σπέρματα, ut in 1023 scriptum legimus, nisi genitivi seu dativi formam mavis: σπέρμα signo addunt 442, 716, 1023 nec non 1225, ubi μ signo impositum vides, non τ.

275. διάργυρος vulgaris sermonis est pro ὑδράργυρος, quo in nomine prior littera a ceteris disiuncta et separata, itacismi ope et auxilio, articulum effecit. In 275 manifestissime ex υ et γ compendium constat; alteram litteram in 1027 iam non invenimus. In 1297 usitatum signum, lunula scilicet in sinistram paginae partem spectans occurrit; de qua, ut sit ὑδράργυρος, vd. 49.

276. Vd. 68.

277. Compendium nexumque λ et ι ita efficiunt, ut ι dextrae alterius litterae lineolae oblique adhaereat in 277, 572, in 756 autem minoribus duabus lineolis medium intersit (cf. 53 λίθοι); tum in 706 litterae λ impositum sit, lineolaque oblique alteram secans, ut compendium significet, adsit. In 1026 λ et α compendium efficiunt, cum quo cf. 120.

278. Vd. 141.

279. In 701 quoque e duabus compendium constat *zeta* (minore scriptis forma in 701), quorum utrique ρ ita implicatur, ut suppositae litterae lineolas secet omnes. Hunc nexum etiam in 564 videmus, ubi duas in litterae ξ formam undulatas lineolas conspicimus, quibus fortasse ad ως significandum usus est librarius. In 1028 perperam, ut puto, ζιζινάζη pro ζιζίβερι signo additum est: error e sequenti signo manavit.

280. *Iota* bis 1028, 1029 in verbo scribunt. Sed 1028 idem esse atque 279 e signo patet. Duobus tantum ζ constat compendium.

281. Vd. 63.

282. μ<αστί>χ<η> e compendio eruimus etiam in 567 (ubi μαστίχη signo additum est) et 1030: in 703 litterae χ litteram quamdam praemissam videmus, quae α litterae speciem fortasse praebere possit, quamvis κ potius effingat.

283. In 283, 547, 697 *encephalum* una eademque effingit figura, quam in 283 lunatum *sigma*, in 547 *omicron* ornat. Cum circelli tres *encephali* signum efficiant, duosque tantum circellos 1031 exhibeat, in 1031 imperfecte delineatum facile credimus signum, cui non ἀνακέφαλον sed ἐγκέφαλον addi debuerat.

284. Trigono καρδία significatur etiam in 506, 698, 1032; superior inflectitur lineola in 1237.

285. Hoc idem signum et 1083, aliud diversumque schema, ubi π littera perspicua, exhibet 553, quo igitur in loco non signum sed compendium fortasse inesse putandum.

286. *Cruce* γαστήρ etiam in 1034 significatur.

287. Compendium hoc, in librorum manu scriptorum marginibus obvium, exhibent 535 quoque et 1035.

288. Uno eodemque signo utuntur 288, 1038: si in 288 autem semilunaris signo forma tribuitur, id forte fortuna evenisse putandum est.

289. Ex A et Λ *aloes* constat compendium in 289, 1038 nec non in 543; in 699 spiritus ille, litterae λ praemissus, vocalis α indicium est. Vd. 120.

290. Vd. 120.

291. Tachygraphicum particulae κατά compendium exhibet et 590; alias diversasque compendii formas praebent 493, 529. Cf. Zereteli, *De compendiis scripturae codicum graecorum*, Petropoli, MDCCCLXXXXVI, tab. 14.

292. E compendio efficimus λ<ί>θ<ον>; vd. 53.

293. Compendii vim esse λό<γος> etiam in 486, 770, 982 patet.

294. Vd. 83.

295. Vd. 85.

296. In 296, 560, 608 usitatum illud occurrit compendium, quo ὅτι significatur; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 18.

297. Vd. 6.

298. Vd. 12.

299. Cf. 1038 nec non fortasse 591, et vd. 2.

300. Vd. 92.

301. Accentu in compendio genetivus nominis casus etiam in 1060 significatur, eademque ratione 561 ad πεπέρεως μακροῦ declarandum, in 751 ad πεπλυμένον πέπερι utitur significandum. In 751 λ litteram compendium additam videmus, qua et *albi* compendium praebeat signum, quam rem, ad λευκόν scribendum, etiam in 333, 1071 factam esse patet et in 558.

302. Vd. 94.

303. Vd. 10.

304. Compendii vim νό<σιμα> esse manifestum est.

305. Vd. 108.

306. Plenum exhibent compendium 501, 775, cum et ρ additum sit cui θ littera seu ε littera imposita; imperfectum signum praebent 306, 1042, idem prorsus quo πυρίτης declaratur. Cf. 65.

307. Et in 1043 ἄρω clarissimis litteris scriptum eodemque significatum compendio videmus: num ἄρω<μα> ambigitur.

308. In 308, 1043 uno eodemque εὔζωμον utitur signo, cum quo maximam auri signum quoddam exhibet similitudinem; cf. igitur 1.

309. Circelli tres etiam in 570 σφαιρία significant, eodemque signo in 592 κύκλος καὶ σφαῖρα declaratur: cf. 64.

310. Hoc compendio, sc. ἀντ<ίδοτον> utitur etiam 1045.

311. Vd. 129.

312. Vd. 62.

313. Rursus hoc signum in 1048 conspicimus, ubi non circellus sed θ littera obliquam signi lineolam claudit.

314. Cf. 1049.

315. Non ος sed ως compendio scriptum est in 481, 568, 630, 1051; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 10.

316. Cf. 499, 484, 1051; Zereteli, *o. l.*, tab. 10.

317. Cf. 1052 nec non 430, 612.

318. Cf. 1053 et Zereteli, *o. l.*, tab. 7, 8.

319. Cf. 1054 et Zereteli, *o. l.*, tab. 21.

320. Cf. 1055 nec non 556.

321. Vd. 41: τρῖψον e 1056 eruitur.

322. Vd. 76 et 1057.

323. Vd. 66.

324. Cf. 773, 1059; vd. 67.

325. Cf. 530, 740, 1061.

326. Cf. 1062, unde eruitur κνίδη.

327. Vd. 82, cf. 1063.

228. In 575 Υ, non υ; in 1064 μ litterae θ impositum videmus, θυ<μίαμα> sc. et θ<υ>μ<ίαμα>; utrumque compendium in 757 ponere possumus.

329. Tum ἄνησσον tum ἄννησον et in 692 compendio addere licet, cum, nverso litterarum ordine, legamus in compendio αν<η>σ<ον>.

330. Vd. 3.

331. Hoc compendio, in quo λ et π perspicua, adhibet etiam 1069; alio utitur compendio 1234, sc. λε<πίδες>; idcirco in 500 de compendio dubitamus, quo potius λίθοι significantur : in 500 fortassse erat Λ. Quo igitur compendio in 733 usus sit librarius, incertum.
E

332. Cf. 1070; nec non vd. 126.

333. Vd. 31.

334. Cf. 1072 et vd. 131.

335. Cf. 1073. — Litterae duae, φ et ρ, compendium nexumque efficiunt : in 525 duo ρ, alterum recto, alterum inverso capite, in compendio scripta sunt; in 779 denique nominativi casus exitus compendio impositus est.

336. Cf. 1074, et vd. 122.

337. Cf. 1075. In 337, 1075 lineola illa, quae minorem dextramque litterae λ lineam secat, compendium significari verisimile videtur; sed in 537 λ et ρ perspicua sunt : λ<ουτρόν> igitur et λ<ουτ>ρ<όν> habemus.

338. Cf. 1076, ubi autem litterae Μ littera λ imposita : unde Μ<ῆλα> et Μ<ῆ>λ<α>.

339. Cf. 542, 744, 1007, 1077, 1253 : notatu dignum compendium exhibet 1007. Ex una tantum littera plerumque compendium constat; interdum vero Ξ litteram sequitur η.

340. Cf. 1078.

341. Hoc idem in 1079 compendium occurrit.

342. Litterae duae etiam in 496 perspicuae, etsi alterum ab altero compendium differt; hae duae litterae in 1080 obscuriores sunt.

343. Vd. 111.

344. Hoc perspicuo claroque signo utitur etiam 1082; cf. 552, nec non de circellis in signis alchemisticis vd. 64, 91.

345. Cf. 1083, ubi non recta sed curva exhibetur lineola; duae vero in 488, 747 adhibentur lineolae, nec non in 550, ubi tamen lineolas ipsas sequitur compendium, cuius vis Μ<ακρόν>.

346. Vd. 1.

347. Quo verbo signum declaretur videmus in 1085 : in *asemi* compositione argentum inesse signo ipso significatur; vd. 2.

348. Vd. 56.

349. Vd. 18, 135.

350. Quod compendium 597, 1089 exhibent, hoc in mentem illud revocat signum quod in 63 vidimus : in 446 *temporis* compendio nominativi casus exitus, sc. ος, additus est.

351. Cf. 1090. Compendium χ et ρ efficiunt; duplex vero signum in 512, iterumque e χ et ρ constans, cum ρ litterae maiori impositum suppositumve sit. In 777 litteram quoque σ scriptam videmus, atque ρ illud non impositum sed adpositum cernimus.

352. Vd. 62.

353. Praeter hunc locum nusquam hoc compendium in tabulis occurrit, cum *nubis* compendium (vd. 50) conferas velim. Vulgarem popularemque dicendi rationem in verbo quod signo additum est, deprehendimus.

354. Cf. 1092.

355. Hoc idem tachygraphicum signum adhibet 1093; alio signo utuntur 640, 659; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 15.

356-357. Cf. 1094, 1095, 357, 654; vd. Zereteli, *o. l.* tab. 5.
In 1095 καὶ γάρ non ideo scriptum est, ut haec duo verba signi vim declarent, cum γάρ tantum compendio significetur, atque illud καί nihil aliud sit nisi "*praeterea*".

358. Vd. 96, cf. 1096.

359 E ν, quod in compendio perspicuum est, μύρτ<ο>ν eruimus; in 1097 ubi pro ν scriptum est ρ, non σμύρτον, sed μύρτον eruimus.

360. Cf. 1098, ubi autem compendio additum est σελήνη.

361. Unum idemque compendium exhibent 361, 1265; in 524 utrique π impositum λ videmus, Δ autem in 538 — quo circa alterum Δ e Λ derivatum esse credas : in 1099 quattuor litterae compendium nexumque efficiunt, λ scilicet duobus π interpositum et Δ ceteris impositum.

362. Compendii formam fere non variant 413, 1100.

363. Idem fere compendium exhibent 363, 1101; in 1101 tamen et π impositum videmus : quid igitur illud T, utrique signo commune, sibi velit in 1101 incertum omnino, neque τοὐρμόν clarissimum est.

364. Cf. 1102, ubi itacismum non offendimus.

365. Compendium in 365 ita scriptum est, ut inde κ<ο>λ<ο>κ<ύνθ>ην efficiamus, cum in 1103 legamus κ<ο>λ<ο>κ<ύν>θ<η> : bis igitur una eademque compendii forma variatur, etsi utrique loco itacismi communis menda. In 365, cum signo illud compendium additum videamus, cuius vis est ην, accusativum casum illi donare verbo malumus, quod signo postpositum est.

366. Cf. 1104, ubi verbum illud, quo compendii vis declaratur, totis litteris scriptum videmus.

367. Vd. 70.

368. Pleniorem compendii formam exhibet 1106, sc. χ<α>λβ<ά>ν<ην>; hic tantum in compendio χαλ<βάνην> videmus.

369. Hoc eodem compendio 1107 utitur, ubi autem signo praemissum σμύρνη non σμύρνο conspicimus; cf. vero 1097 σμύρτον et 359 μύρτον.

370. Etiam in 1108 e compendii litteris λ<ά>δ<α>ν<ον> eruimus.

371. Cf. 1109 : uterque locus ἄμ<υ>λ<ον> in compendio praebet.

372. Cf. 1110. Alter ab altero idcirco tantum differt locus, quod ρ illud litterae κ impositum et lineolae adhaerens, in 372 ad dextram, in 1110 ad sinistram paginae partem spectat : ad κ<α>ρ<ίο>φ<υλλον> utrobique compendii litterae efficiunt.

373. Compendio non μοσκοκαρίδ<ιον> vel μοσχοκάριδον, ut in 1112 legimus, sed μοσχοκαρύδιον additum esse oportebat : nam utroque in loco e compendii litteris μοσ<χο>καρ<ύδιον> elicimus.

374. Hic μόσχ<ος>, in 1111 μόσχος, vel potius μόσχως (quae compendii in exitu vis est) litterae significant. Si in *Bononiensi* et *Laurentiano* codicibus haec duo inverso ordine exhibentur signa, id propter signorum similitudinem evenisse facile credimus.

375. In 1113 quoque e compendii litteris ἄμπ<α>ρ efficiendum est.

376. In compendio ρ, ο, κ perspicuae, quibus compendium efficitur compendio simillimum quod in 377 videmus : qua propinquitate hoc compendium in *Laurentianis* tabulis omissum esse intellegimus.

377. Vd. 92, cf. 1114.

378. Cum litterae κ praemissum sit A impositumque σ, hinc eicere licet κασ<ία>; sed his iisdem litteris ἀκάζεα, sc. ἀκακία, in 1115 significatur.

379. E compendii nexusque litteris γ<α>λ<α>νγ<ά> seu <γα>λ<α>νγγ<ά> efficimus, cum νγ et νγγ pro γγ, γκ in libris manu scriptis saepius occurrant.

380. Etiam in 1117 μόμ<ιον> in compendio adesse videmus.

381. In signo κ insunt et ρ, vel κ et αρ, quibus additum in 381 κάρδαμμων in 1118 κάρδαμον : quocirca et κάρδαμον et καρδάμωμον (quae in 381 scribendi est ratio) integrare et legere licet.

382. Vd. 60, cf. 1119.

383. Compendii vim ἀξ<ού>γγ<ιον> et in 1120, nec non itacismi mendum utrique loco commune esse videmus.

384. Etiam in 1121 οἶν<ον> exhibet compendium; cf. 59.

385. Et in 1122 ἔψ<η>μ<α> compendii litterae efficiunt, etsi lenis spiritus priori litterae impositus in 1122, in 385 deest.

386. Bina π in compendio adesse patet, quorum priori in 386 ο et κ supposita sunt, utrique autem ν impositum; in 1123 contra υ et κ utrique litterae impositum, ο autem prioris π litterae lineolis interpositum videmus : idcirco, cum ο littera duplici vice fungatur, ὁποπόν<α>κ<ος> e compendio elicimus. Vulgaris nominis formam signo addidit 1123.

387. Hoc tachygraphicum compendium *Laurentianae* tabulae omittunt; cf. 316, 613; vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 10.

388. In 1124 quoque signi vim tum κρ<ί>ν<ον> tum κρ<ί>ν<εται> esse patet; sed in 1124 compendium, in 388 litterarum nexus exhibetur.

389. Uno eodemque compendio 389 gaudet et 1125.

390. Cf. 1126.

391. Cf. 1127, vd. 96.

392. Etiam in 1128 ἄρκος idem est atque ἄρκτος : exitus tantum igitur in compendio scriptus non est.

393. In 1131 quoque compendii vis est βρικ<ό>ν<ιον>, quamvis prior compendii littera in 1131 litterae κ potius quam β speciem praebeat. *Bononiensis* codicis 393-395 signo inverso ordine exhibet *Laurentianus*.

394. Et in 1129 φοῦ in compendio, quocum conferas velim 422, 1155 ῥοῦ.

395. Hoc idem compendium exhibet 1130, non στ<ά>χος sed στάχης potius legi potest, sc. στάχυς : in 395 igitur fortasse στ<ά>χ<υ>ος habemus.

396. In *Laurentianis* tabulis deest haec vox, pro qua in 1132 μίσι compendiumque haud prorsus dissimile adest. In 396 et με et μσ in compendio videre possumus, cui compendio in 581, μέσεως additum est : in 1221 contra μύσεως, sc. μίσεως signum illud declaratur, quod in 581 conspicimus. Cum in vulgari sermone interdum ex ι factum sit ε, coniectura fortasse hic reponendum μίσ<εως> pro μέσ<εως>; cf. 104.

397. In *Laurentianis* tabulis suus locus post 395 huic compendio non tribuitur. Vd. 70.

398. Hic idem litterarum nexus in 1133 occurrit; π<η>κτ<όν> igitur est signi vis.

399. Hoc eodem compendio utitur etiam 1135, ubi vero in nominis exitu, e compendio cuius vis ον sit, factum est ῶν.

400. Si 1136 contuleris, e compendio erues υοσκ<ύαμος> vel ὑοσκύ<αμος>

401. Hic in compendio μ, κ, ο, n 1137 μ, ι, κ perspicua; μήκων igitur signo addendum erat.

402. Lunula illa, quam etiam in 1138 ceteris litteris impositam videmus. σελινο — significatur (cf. 2); de altera compositi nominis parte vd. 274.

403. Cf. 439, vd. 269.

404. Cf. 1140; e κ imposito, e κ supposito, litterisque μρ intermediis compendium efficetur κ<ου>κ<ου>μ<ά>ρ<ιον>..

405. Compendium nexumque etiam in 1141 litterae φ, υ, λ efficiunt; est igitur φύλλ<ον>, non φίλον neque φύλον, cum λ duplici vice fungatur atque itacismum expellere possimus et debeamus. In 405 cave ne φίτον legas, cum λ oblique scripserit librarius.

406. Totis litteris ἄερ etiam in 1142 scriptum legimus.

407. Compendii litterae καρπ<ός> etiam in 1143 efficiunt.

408. Compendium bis scripsit 408 et 1144; addendum autem signo erat στρῶ<μα>.

409. Cf. 1145, vd. 71.

410. Una eadem linea in 410 omnes nominis litteras exhibet, cum χρ litteris σα imposuerit 1146.

411. In 1147 rursus A, κ adsunt, deest T : ἀκτή habemus, cum nullum locum itacismo dare possimus.

412. Si itacismi mendum expuleris, κικίδιον, ut 1148 exhibet, et hic efficies; cf. tamen 62, 522, ubi κίκι tantum, non *deminutivi* (ut vocant) forma compendio significatur.

413. Vd. 362.

414. Hic totis litteris μάνα compendio significatur, cum bina illa puncta, quibus lineola interposita est, litterae α duplici vice fungantur; deest α in 1149. ὄξος φυσικόν etiam in 1150 restituimus : compendium illud, cuius vis κός etc., perspicuum : e compendio igitur ὄ<ξος> φ<υσι>κόν eruimus, etsi in *Bononiensi* libro ὀξυ φύσικο primo obtutu legimus; sed cf. in eodem libro 266.

Si ὁ πομφόλυξ hic in *Parisino* 2327 legit Berthelot, I, p. 120, spiritus asperi causa (quem litterae o impositum videmus) a veritate aberravit, cum π littera absit, σ littera in *Parisino* et *Laurentiano* adsit; non ξ littera demum sed compendio κόν claudatur compendium.

416. Hic σά<ν>θ<α>λ<ον> vel σα<ν>θ<ά>λ<ιον> in signo inesse putandum est, si 1151 σαντ<ά>λ<ιον> in compendio exhibet, additque σαντάλην, sc. σαντάλιον. Illud θ, in 416, minime mirum, sed notatu dignum.

417. Hic ῥ<έ>ων impositumque ῥέων, in 1152 ῥ<έ>ον in compendio legere possumus.

418. Uni eidemque compendio in 1153 ξύλαλον praemissum, in 418 ξύλαλον impositum videmus; quocirca ξ<ύ>λ[λ]ον potius quam ξυλαλόη (cum praesertim huic voci accentus obsit in 1153 impositus) eruere in promptu est, nisi antiquior scribendi error subest : ξυλαλόη vd. apud Berthelot, I, p. 120.

419. Huic signo, quod in 1154 quoque exhibetur, ῥ<ο>δ<ό>στ<αγμα> addere licet, tum e compendii litteris tum e ῥόδόσταμον, quod in 1154 signo additum videmus.

420. E compendii litteris efficitur μ<έ>λ<ι> etiam in 673, ubi littera illa incerta, litterae μ imposita, e λ manasse certum est. In *Laurentianis* tabulis hoc signum deest.

421. In *Laurentianis* tabulis signum verbumque non videmus quod 421 exhibetur : sed in 1122 ἔψημα scriptum legimus, nec non illud sequitur schema, de quo ad 385 locuti sumus. E compendio vero nec non ex ipso verbo, quod compendium in 421 comitatur, non υψυμα neque ὕψωμα, sed potius ἔψημα eruamus oportet, ubi itacismum offendimus, imo bis offendimus, primum in syllaba ψυ = ψη, tum in littera υ, in ipso verbi limine : hic autem, ut in vulgari interdum sermone, ex ε factum est ι. Igitur ἔψημα — ἵψημα — υψυμα. Compendium vero nexusque e ψ certissime constat; tertio loco υ scriptum esse facile credas, in compendii initio et υ et ε si legas, haud absurdum.

422. Cf. 1155, et vd. 394. Et hic *Bononiensis codicis* ordo a *Laurentianis* tabulis differt.

423. In compendio legimus βρωμ, compendioque impositum βρόμι. Eodem fere litterarum nexu utitur 1156, si alteram compendii litteram non β, sed ρ et ο legas, ut in βρόμος (quod signo praemissum est) videmus. An in *Bononiensi* βρώμι<ον>, βρόμιον legendum? Sed haec vox non est in lexicis.

424. Compendio α litteram addit 1157.

425. Etiam in 1158 est δρ<α>κ<οντία>.

426. De compendio, quo λίθος significatur, vd. 53. *Aematiten* compendium significat, in quo etacismi mendum deprehendimus, quod et in 1160 videmus, ubi lapidis nomen, non nominis compendium, bis scriptum est. Itacismo praeterea peccat λύθ<ος> in 426; in 1160 αἱματίτης duobus scribendi erroribus peccat.

427. A 1161 differt 427, quod in altero σ adest, in altero deest : μυρσ<ί>ν<η> igitur et μυρ<σί>ν<η>.

I

Scorialensis III Y 14.

428. Vd. 264.

429. In compendio est θ<εί>ου ἀπύ<ρου>, si spiritum lenem verbo restituis suumque accentum; vd. 54.

430. Vd. 317.

431. Cf. 433, ubi, in eadem *Scorialensi* tabula, hoc compendio utitur χυλός; cf. idcirco 144 et 1195, ubi compendii vis ἡ χύμη.

432. Vd. 405.

433. Vd. 431.

434. Vd. 131.

435. Vd. 317, cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 7.

436. Hoc idem compendium adhibet 714, ρ augent 1222, 1183 : μέ<ρος> igitur et μέρ<ος>, μέρ<οι> sc. μέρη. Sed litteris με et alia significari videmus in 396, 674, 1221, in 1175 denique, ubi compendii vis est μερικόν.

437. Vd. 12.

438. Vd. 278.

439. Tachygraphicum compendium exhibet 638; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 3.

440-441. E δυναμόκηνος efficimus δυναμόκοινος; e κηνόκηνος igitur κινόκοινος? Itacismi mendum tum in compendiis, tum in verbis offendimus.

442. Vd. 274.

443. Quid signum, verbumque signo additum, sibi velint, minime perspicuum: in 762 πρῶνες legimus, alio tamen diversoque praeditum signo.

445. Vd. 63.

446. Vd. 350.

447. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

448. Vd. 64.

449. E compendio ἐκ<άστῳ> eruimus.

450. Praeter hunc locum nusquam occurrit.

451. Vd. 3.

452. Cf. 763.

453. Tachygraphicum compendium exhibet 620; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 8.

454. Vd. 5.

455. Vd. 82.

456. Cf. 510 nec non Zereteli, *o. l.*, tab. 9.

457. Vd. 1.

458. Vd. 83.

459. Cf. 487 nec non 354, 1092; et vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 9. In 627 compendium εν adhibetur ut μέν scribatur.

460. Vd. 2.

461. Vd. 85.

462. Cf. 459, 627.

463. Cf. 646 et Zereteli, *o. l.*, tab. 19.

464. Vd. 6.

465. In 764 hoc idem compendium maioribus litteris scriptum, sed itacismo maculatum seu imperfecte delineatum conspicimus.

466. Cf. 650, ubi signum deest; vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 17.

467. Vd. 77.

468. Vd. 130.

469. Vd. 49.

470. Vd. 66.

471. Vd. 18, 135.

472. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

473. Vd. 271.

474. Vd. 80; cf. 861, 960, 968.

475. Cf. 631, vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 24.

476. Vd. 68.

477. Vd. 82.

478. Cf. 635 cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 16.

479. Vd. 104.

480. Vd. 124.

481. Cf. 568, 630, 1050, et Zereteli, *o. l.*, tab. 25

482. Vd. 17.

483. Vd. 78.

484. Vd. 316 et Zereteli, *o. l.*, tab. 10.

485. Vd. 108.

486. Vd. 293.

487. Cf. 459.

488. Vd. 345.

489. Vd. 53, cf. 1317.

490. Vd. 771, ex quo itacismi mendum eiciamus oportet : de duobus trigonis in signo vd. 109.

491. Vd. 121.

492. π<ε>π<ειραμένον> e binis compendii signis eruimus : angulos illos binis impositos π, compendii signum et indicium esse patet.

493. Vd. 291.

494. Vd. 94.

495. Duo unius eiusdemque verbi exhibentur compendia : in altero κ impositum, in altero adpositum videmus. Alterum signum, minoribus litteris scriptum, exhibet 773. Eaedem litterae, μ et κ scilicet, in signo insunt, quod exhibet 774, non tamen μικρόν significant.

496. Vd. 342.

497. Vd. 102.

498. Compendii vis e litteris impositis perspicua; cf. 566, ubi κ adpositum, δ impositum conspicimus. Deest δ in 495; quocirca cf. 495.

499. Vd. 316.

500. Vd. 300.

501. Vd. 306.

502. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 20.

503. Vd. 76.

504. Vd. 65.

505. De compendii forma vd. 65.

506. Vd. 284.

507. Cf. 776, ubi ἔμβασι tantum, signum autem ipsum deest.

508. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 11.

509. Vd. 112.

510. Vd. 456.

511. Cf. 1239, ubi τ litterae non modo ε sed λ quoque impositum videmus, quo certa et perspicua compendii vis efficitur.

512 Vd. 351.

513. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 19

514. Compendium, quo *nigrum* significatur, vide in 863 nec non in priore compendii parte, cui in 541 additum est μηλοκυδώνιον. In 514 notatu digna ipsa epitheti forma et flexio.

515. Cf. 1242.

516. Cf. 976 et 1005, ubi compendii litteras et genesin deprehendimus, cum in 1005 ι, ε, ρ perspicua et clarissime scripta perspiciamus.

517. Signo non integrum additum est verbum; neque, praeter hunc locum, huiuscemodi compendium nexumque conspeximus : num καχρυ... ?

518. Cf. 736, 1244. Simillima 518 et 1244 exhibent signa, cum in altero θρ, in altero θκ imposita sint : in 736 inferior syllaba, αν scilicet adest, θ tantum impositum est.

519. Cf. 526.

520. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 2.

521. Vd. 308.

522. Vd. 61, ex quo verbum, quod signo addendum est, ducimus : totis vero litteris, non compendio scriptum κίκι etiam in signo videmus.

523. Vd. 315.

524. Vd. 361.

525. Vd. 335.

526. Vd. 519.

527. Cf. 739, 1247. Duo in 527 signa exhibentur, compendium scilicet et nexum; utrumque vero signum efficit littera τ primum π litterae imposita, tum duabus alterius π derectis lineolis interposita. Binis tantum π compendium in 739 constat, quibus pluralis nominis numerus significatur; in 1247 verbi tantum initium compendio exhibetur.

528. Cum aliquantulum in 880 varietur compendium, ψυ<χρόν> e ψ<υχ>ρ<όν> legendum.

529. Vd. 291.

530. Vd. 325. Ὄρνιθες sit vel ὄρνιθος, incertum.

531. Cf. 781.

532. Compendii litterae κό<προς> vel κ<όπρ>ος efficiunt.

533. Μ<όσ>χ<ειον> etiam in 742. ubi non perspicuis clarisque lineolis scriptum esse compendium videmus.

534. κ<αλαμί>νθ<η> e signo eruimus.

535. Vd. 287.

536. Vd. 273.

537. Vd. 337.

538. Cf. 574.

539. Alio diversoque compendio gaudet 743; legimus igitur π<ο>θ<εν> et πο<θεν>.

540. Compendii litterae θ<ό>λ<ο>ς efficiunt.

541. De priore compendii parte vd. 514; de signo quo μῆλα declarantur, vd. ad 338. Compendium totum est μ<η>λ<ο>κυ<δώνιον>.

542. Vd. 339.

543. Vd. 289.

544. Legimus χλι<αρόν> in compendio.

545. Vd. 120.

546. Vd. 395.

547. Vd. 283.

548. Vd. 20, 88.

549. Vd. 267, cf. 690.

550. Vd. 345.

551. Vd. 272.

552. Vd. 344.

553. Vd. 285.

554. Vd. 369.

555. Cf. 558.

556. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 5,

557. Cf. 749.

558. Vd. 555.

559. Tum κοιλ<ίας>, tum κοιλί<ας> e compendio eruere possumus.

560. Vd. 296.

561. In signo lineola μακροῦ declaratur, vd. 345. *Piperis* signum vd. in 301.

562. ῥόδ<ων> signo scriptum est.

563. Cf. 579, 1177; vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 21.

564. Vd. 278.

565. Vd. 62.

566. Duo verba signis declarantur, compendio scilicet π<ετρο> et lunula, ut sit σελίνου : vd. igitur 2 et 754. Quo compendio μακεδονικοῦ significetur, iam ad 498 diximus.

567. Vd. 282.

568. Vd. 481.

569. Vd. 29.

570. Vd. 309.

571. Signo compendium additum est; bis igitur παράλληλον significatur.

572. Vd. 277.

573. Vd. 122.

574. Vd. 538.

575. Vd. 328.

576. Vd. 129.

577. Cum bina Δ, binaque υ binis Δ imposita, compendium efficiant, pluralis fortasse nominis numerus significatur, δυνάμεις potius quam δύναμις.

M

Scorialensis I R 14.

Insigni in titulo notatuque digno nomine compendia donantur, cum στερεὰ γράμματα vocentur. Si ἑρμηνία itacismo laborat, et alibi in *Scorialensi* tabula itacismi mendum offendimus.

578. Cum αν, compendio scriptum, binis π litterae derectis lineolis intersit, παν, idcirco παν<σέληνον> legimus : luna nullo signo declaratur. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 2.

579. Vd. 563.

580. Tres litterae in signo perspicuae, μ scilicet ε, ρ, <ἡ>μερ<ινός> efficiunt, quod verbum, signo additum, si unam detruderis syllabam σι, habebis.

581. Vd. 104, 396 etc.

582. Cum astrologica multa *Scorialensis* codex I. R. 14 exhibeat, nil mirum μεσουράνισμα astrologico signo declaratum esse.

583-584. Uno eodemque signo duae diversaeque res declarantur : at in libris astrologicis *diametrus* non compendio sed suo signo declaratur.

585-586. Vd. 83 et 85.

587-588 Non alchemistica, sed tachygraphica et haec et alia sunt in tabulis nostris.

589. Littera α binis punctis scripta duplici fungitur vice : in signo igitur legimus ἀλ<λ>ά. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 1.

590. Vd. 291.

591. E signi forma (vd. 2) σεληνίδιον potius quam σελίδιον eruendum videtur; signo igitur adiciendum σελ<ην>ίδιον putamus.

592. Vd. 309; de circi figura et usu vd. 62, 64 etc.

593. Vd. 137. Circellus igitur, non uncus, undulatis lineolis imponendus erat.

594. Cum ν duplici fungatur vice, in signo inest ν<ό>ν.

595-596. In 89 schema iam vidimus, quod rursus in 595 adhibetur; alia tamen diversaque res in 89 significatur.

597. Quo verbo litterarum hic nexus declaretur, e 350 eruimus.

598-599. Haec astrologica sunt : exempli gratia ἀστὴρ ἀναβιβάζων cett.

600-601. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 3, 4.

602. Vd. 578.

603. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

604. Haec duo astrologica sunt; de compendio vd. ad 86; et vd. 606.

605. Vd. 582 μεσουράνισμα.

606. Confer in 606 signum illud compendio praemissum.

607. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

608. Vd. 296.

609. Quid sit, ignoro.

610. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 11, ubi tamen diversa exhibentur compendia.

611. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 9, ubi tamen diverso ερ utitur compendio.

612. Vd. 317.

613. Vd. 367.

614. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

615. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 8.

616. Vd. 317, cf. 1053.

617-619. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 21-22.

620. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 8.

621. Cf. 646 et Zereteli, *o. l.*, tab. 19.

622-625. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

626. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 22.

627. Vd. 462.

628. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 3.

629. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 18.

630. Vd. 481.

631. Vd. 475.

632. Vd. 405, unde signum eruendum est.

633. Littera κ additur α, tachygraphice, sc. lineola, scriptum : cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 1.

634. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 22.

635. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 16 et vd. 478.

636. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

637. Vd. 619.

638. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 3.

639. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

640. Vd. 355.

641. Vd, Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

642. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

643. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 22.

644. Litterae σ compendium illud impositum videmus, cuius vis αν; cf. 600 et Zereteli, *o. l.*, tab. 3.

645. Litterae σ illud additum compendium videmus, cuius vis ας : cf. 601, 649, 651 et Zereteli, *o. l.*, tab. 4.

646. Vd. 621.

647. Nullum signo verbum adscriptum est; signi vis ignota : δεινῶν? cf. 583.

648. Vd. 459.

649. Vd. 648.

650. Signum adest in 466; cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 17.

651. Vd. 601.

652. Vd. 619.

653. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 1.

654. Vd. 356.

655. Imperfecte ν littera delineata est.

656. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

657. Vd. 83.

658. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 5.

659. Duo adsunt signa, καί scilicet et ὁμοῦ : vd. igitur Zereteli, *o. l.*, tab. 17 et cf. 271.

660. Uno tantum γ plerumque γίνεται significatur : γίγνονται idcirco esse poterat, nisi γν restituere signo mavis.

661. *Litrae* commune usitatumque signo exhibetur : λίτρα idcirco signo addendum erat. Vd. 139.

662. ?

663. Vd. Zereteli, *o. l.*, tab. 23.

664. E 670 λόγος compendio addendum fuisse putamus.

665. Vd. 53. E binis λ binisque ο constat compendium : altera bis alteri litterae imposita est.

666. Inverso ordine ο et γ scripta videmus, ut adsolent, ut compendio ὀγ<γία> significetur.

667. Cf. 994, 1179, 1196.

668. λ<ί>θ<ος> μ<α>γ<νήτης> in signo scriptum legimus : vd. 78, 426.

669. Vd. 65.

670-671. Primum compendio, tum signo *alumen* declaratur, alibi signo tantum, vel tantum compendio contentum.

672. Vd. 62.

673. Vd. 420 : λ litterae μ impositum fuisse iam diximus.

674. Vd. 581.

675. Duo exhibentur signa, quorum prius βρ<όμος> significare possit (cf. 423, 1156), alterum est ὕδωρ totis fere litteris scriptum : cf. 82 etc.

676. Vd. 271.

677. Vd. 321.

678. Vd. 56.

679. Hoc signo μεσουράνισμα in 582 declaratum vidimus : num hic δρακ<οντία> signo addendum, quamvis alio diversoque signo *dracontia* in 425 1158 utatur?

680. Vd. 3.

681. Vd. 1.

682. Vd. 2.

683. Etsi κασίτηρος signo additum est, signi vim Ὑ<δρ>ά<ργυρος> esse patet : vd. 7 et 49.

684. Vd. 6.

685. Cf. 5. Hic vero tria signa exhibentur; cf. 5 et vd. praesertim 720.

686. Rem quamdam in orbem duci ternis signi lineis declaratur eadem fere ratione nonnihil scindi lineis se ipsas secantibus significatur.

687. *Aceti* signum vd. ad 124 etc.; β littera circello supposita sit, incertum (cf. etiam 415); sitne φ littera in signo, dubium est.

688. Quid sibi velit μθσαι incertum : de signi tamen figura vd. 396, 581, 674.

689. In mensuris hoc signum locandum est.

690. In compendio κ et o perspici possunt, cetera obscura : κ et in *castorii* signo — cf. 693 — videmus; sed κινάμωμον alio usum esse signo videtur; cf. 549.

691. Et hoc *mensurae* signum.

692. Inverso litterarum ordine ἄν<ι>σ<ον> in compendio legimus. Vd. 329.

693. Vd. 690.

694. Vd. 102.

695. Vd. 94. Syllaba in ἀρσενικονὸς redundat : ἀρσενικόν[ος] igitur vel ἀρσενικ[ον]ός.

696. Vd. 111.

697. Vd. 283.

698. Vd. 284.

699. Vd. 289.

700. Vd. 124.

701. Vd. 378.

702. Prioris nexus compendiique vis est γρ<άμμα>; altero compendio pluralis nominis numerus fortasse significatur. Sed cf. 883, 967, 1192.

703. Vd. 282.

704. E signo κολ<λύρ>α enucleare possumus.

705. Singularis nominis numerus nec non pluralis compendio significari potest.

706. Vd. 277.

707. Vd. 53.

708. Vd. 66, cf. 722.

709. In compendio χ<αλ>κ<ίτης> scriptum legimus; cf. 77, 721.

710. In compendio αλ, sed inverso litterarum ordine λα et fortasse χαλ legere possumus, si altera compendii littera tum χ tum λ vice fungitur; quocirca ἁλιανθής? vel potius χάλκανθος quam χαλίανθος : vd. 76.

711. Vd. 264.

712. Vd. 431.

713. Vd. 144.

714. Vd. 436.

715. Vd. 23, 298.

716. Vd. 274.

717. Vd. 63.

718. Vd. 344.

719. Vd. 3.

720. Vd. 5.

721. Vd. 709.

722. Vd. 66, 708.

723. Vd. 271.

724. ἀλλίς? ἄλλιξ? ἀλός, si signo tantum credimus; cf. 68.

725. Fortasse e signo enucleandum est γ<εύσεως> : sed cf. *sulphuris* signum in 57 et alia, e. g. 732.

726. Vd. 67.

727. Vd. 108. Qua ratione autem signo trigonum praepositum sit, ignotum : in ceteris *cerussae* signis trigonon abest. Vd. 65, 121, 230.

731. Vd. 94.

732. In compendio litterae σ impositum est Δ nec non αρ, compendio scriptum : habes igitur σ<αν>δαρ<άχη>. Vd. 102.

733. E 331 signum educendum : sitne autem λεπίδες aut λεπίδος signo additum, plane incertum.

734. Vd. 76.

735. ? Nullum signo nomen additum videmus, neque signum alibi occurrit. Quid sibi istae compendii litterae velint, ignoramus.

736. Vd. 518.

737. Vd. 308.

738. Vd. 361.

739. Vd. 527.

740. Vd. 325 : signum imperfecte delineatum exhibetur.

741. χη<ν>άρ<ιον> scilicet e compendio verboque, quod additum est, efficimus.

742. Vd. 533.

743. Vd. 539.

744. Vd. 339.
745. Vd. 120.
746. Vd. 35, 85 etc.
747. Vd. 345, cf. 571.
748. ?
749. Vd. 557; cf. 301 etc.
750. Cf. 1065.
751. Cf. 749.
752. Compendio nihil aliud nisi πε<ρι> significatur : compendii autem vim esse περίμακρος in dubium revocari non potest.
753. Vd. 62.
754. Vd. 566.
755. Vd. 29.
756. Vd. 277.
757. Vd. 328, ubi pleniorem compendii formam deprehendimus.
758. Vd. 54.
759. Vd. 405.
760. Vd. 131 : χώνην vel potius χωνεῖον enucleare licet.
761. Vd. 378.
762. Vd. 443.
763. Vd. 452.
764. Vd. 465.
765. Vd. 130.
766. Vd. 135.
767. Num <o>o in signo, ὀά addi potest? Cf. tamen 112.
768. Duo *aquae* signa adhibentur; vd. 82.
769. Vd. 124.
770. Vd. 293.
771. Vd. 490.
772. Vd. 495.
773. Vd. 324.
774. Vd. 498.
775. Vd. 306.
776. Vd. 507.
777. Vd. 351.
778. ? In ceteris tabulis abesse videtur.
779. Vd. 525.
780. Vd. 528.
781. Vd. 531.

N

Laurentianus 86, 16.

783. Vd. 1.
784. Vd. 9.
785. Vd. 2.
786. Vd. 7, 49.
787. Vd. 10.
788. Vd. 12.
789. Vd. 15.
790. Vd. 16, unde χρυσοῦ μάλαγμα signo addere debemus.
791. Vd. 18.
792. Vd. 21.
793. Vd. 23.
794. Vd. 24.
795. Vd. 26.
796. Vd. 27.
797. Vd. 28.
798. Vd. 29.
799. Vd. 30.
800. Vd. 31.
801. Vd. 6.
802-805. Vd. 7 : cum 805; cf. 1287
806. Vd. 3.
807. Vd. 40.
808. Vd. 39.
809. Vd. 41.
810. Vd. 42.
811. Vd. 7, praesertim vero vd. 44.
812. Vd. 45.
813. Vd. 46.
814. Vd. 47.
815. Vd. 48.
816. Vd. 50.
817. Vd. 51.
818. Vd. 52.
819. Vd. 53.
820. Vd. 54.
821. Vd. 56.
822. Vd. 57.
823. Vd. 58.
824. Vd. 59.
825. Vd. 60.
826. Vd. 61.
827-828. Vd. 62.
829. Vd. 63.
830. Vd. 64.
831. Vd. 65.
832. Vd. 66.
833. Vd. 67.
834. Vd. 68.
835. Vd. 69.
836-837. Vd. 70. Etsi M duo, quorum alteri A, alteri O imposita sunt, puncto divisa sunt et separata, hic tamen unum tantum compendium exhibetur, sc. ἀμμο<νιακόν>=ἀμμωνιακόν.
838-839. Vd. 71.
840. Vd. 72.
841-843. Vd. 73-75.
844. Vd. 76.
845. Vd. 77.
846. Vd. 78.
847. Vd. 79.
848. Vd. 80.
849. Vd. 81.
850. Vd. 82.
851. Vd. 83-84.
852. Vd. 85.
853. Vd. 86.
854. Vd. 87.
855. Vd. 5, 32-33.
856. Vd. 34.
857. Vd. 35.
858. Vd. 36.
859. Vd. 37.
860. Vd. 881.

861. Vd. 474.

862. Vd. 122.

863. Vd. 514 μελανόν.

864. Vd. 406.

865. *Petali* figura non perfecte delineata, si tetragonon desideratur ; sin vero tetragonon ipsum e Π factum est, nihil in compendio deesse videtur, cum κ fortasse et ρ ita adsint, ut inde efficiatur π<έταλον> κ<α>ρ<όκειον> : cum epitheto cf. καρύκη.

866. Cf. 1204.

867. *Mensurae* signum adest.

868. Vd. 49.

869. Sc. <κιμωλία>γῆ.

870. Vd. 88.

871. Hoc idem fere signum in 1306 νυχθήμερον significat (cf. 87); cf. 1288 et vd. κόμαρος.

872-873. Vd. 72.

874. Vd. 72.

875. Vd. 53 : compendio autem λί<θος> tantum significatur, lunula deest.

876. Et ipsum mensurae signum.

877. E κ, ρ manasse arbitror, cum alibi hoc signo χρόνος declaretur; cf. *aluminis scissi* signum et vd. 92.

878. Vd. 112.

879. Hoc signo alibi utitur θεῖον; vd. 56.

880. Littera Υ certissima, imponuntur fortasse ο et ρ, unde οὖρ<ον> in signo efficias. Sed hoc signum in 914 ἀρσενίκην, sc. ἀρσενίκιον, in 981 κόραλος est.

881. Vd. 56.

882. Vd. 124.

883. Vd. 702, 1192.

884. Compendii vis ζ<ύμη>.

885. Vd. 58.

886. Alibi hoc signo utitur plumbum, vd. 3 nec non 126; cf. 887.

887. Vd. 54, 886.

888-891. Vd. 3.

892-893. Vd. 4.

894-896. Vd. 7.

897-899. Vd. 7 rursus.

900. Vd. 1.

901 Vd 6.

902. Vd. 7.

903. Vd. 3.

904. Vd. 4.

905-906. Vd. 5.

907. Vd. 6.

908. Vd. 7.

909. Vd. 89.

910. Vd. 96.

911. Vd. 92.

912. Vd. 93.

913-915. Vd. 94.

916. Vd. 102; cf. 919.

917. Vd. 96.

918. Vd. 98.

919-920. Vd. 102, cf. 916.

921. Vd. 104.

922. Vd. 105.

923. Vd. 107.

924. Vd. 108.

925. Vd. 40.

926. Vd. 109.

927. Vd. 111.

928. Vd. 112.

929. Vd. 113.

930. Vd. 115.

931. Vd. 116.

932. Vd. 118.

933. Vd. 120.

934. Vd. 121.

935. Vd. 122.

936. Vd. 124.

937. Vd. 125.

938. Vd. 126.

939. Vd. 127.

940. Vd. 129.

941. Vd. 130.

942. Vd. 130.

943. Vd. 131.

944. Vd. 661.

945. Vd. 133.

946. Vd. 134.

947. Vd. 135.

948. Vd. 136.

949. Vd. 137.

950. Vd. 264.

951. Vd. 144.

952. Vd. 1.

953-954. Vd. 6.

955. Vd. 3.

956. Vd. 49, 94.

957-958. Vd. 124.

959. Vd. 81.

960. Vd. 80.

961. Vd. 96.

962-963. Vd. 6.

964. Cum auri signo quodam similitudinem hoc signum praebet; vd. 1.

965-966. Haec duo cum ferri signis nihil commune habere patet.

967. Vd. 702.

968. Vd. 80.

969. Vd. 276.

970. Vd. 328.

971. In compendio χάρ<τ>ης est, cum in exitu ης compendio significetur.

972. Vd. 516.

973. Cf. 1332.

974. Et in classicorum scriptorum libris manuscriptis hoc diacriticum signum occurrit.

975. Littera, vel potius compendium, alteri impositum compendio videmus : αν inferiorem locum, superiorem occupat ος : est igitur ἄν<γελ>ος = ἄγγελος.

976. Cf. 1286.

977. Rubiginis aurique signa in unum coaluerunt; scribendum autem erat ἰὸς χρυσοῦ : cf. 30 et vd. 978, 979.

978. Rubiginis argentique signa in unum coaluerunt; scribendum autem erat ἰὸς ἀργύρου : cf. 977, 979.

979. Cf. 30, 977, 978.

980. Vd. 4.

981. Vd. 880.

982. Vd. 293.

983. Vd. 124.

984. Vd. 53.

985. Vd. 96.

986-987. Uno eodemque signo ποταμός, ποία, ποίησις, ποθηνόν declarantur, cum in compendio nihil aliud sit nisi ο binis litterae π lineolis interpositus.

988. Vd. 139.

989. Vd. 876.

990. Hoc signo utitur νίτρον in 62; sed e compendio ν<ε>ρ<όν> quoque efficitur.

991. Tachygraphicum compendium exhibent 991, 992, 993.

992. Cf. 999; vd. 69, 207, 887.

993. Cf. Zereteli, *o. l.*, tab. 10.

994. Vd. 667.

995. Vd. 113, 244.

996. Vd. 49.

997. Vd. 876.

998. Cf. 1206 et 689.

999. Vd. 992.

1000-1001. Utrum duo an unum tantum exhibeatur signum, incertum; vd. 271.

1002-1003. Vd. 94.

1004. Vd. 10, 80; hic non cum tetragono sed cum compendio πε rem habemus : idcirco πέ<ταλον>.

1005. Vd. 516.

1006. Tachygraphicum compendium legimus : ἀσύνθημα; videmus η,

non ε, scriptum, etiam in Bertheloti paginibus, ubi σύνθεμα quoque et σύνθημα.

1007. Vd. 339.

1008. Vd. 278.

1009. Vd. 63, 201, 671.

1010. Vd. 130.

1011-1012. Vd. 1.

1013. Vd. 129. Quaternis litteris pluralis fortasse nominis numerus significatur.

1014-1015. Vd. 9.

1016. Eodem fere compendio κρόκος et alia utuntur; vd. 92, 267.

1018. Vd. 269 : camphorae compendium hic non perfecte delineatum videtur.

1019. Vd. 5.

1020. Vd. 271.

1021. Vd. 272.

1022. Vd. 273.

1023. Vd. 274.

1024. Vd. 49, 275; cf. 1297.

1025. Vd. 68.

1026. Vd. 277.

1027. Vd. 278.

1028-1029. Vd. 280.

1030. Vd. 282.

1031. Vd. 283; sed ἐγκέφαλον restituendum est.

1032. Vd. 284.

1033. Vd. 285 ἧπαρ.

1034. Vd. 286.

1035. Vd. 287.

1036. Vd. 288 λάρυγξ.

1037. Vd. 289.

1038. Vd. 299.

1039. Vd. 92.

1040. Vd. 301.

1041. Vd. 94.

1042. Vd. 306.

1043. Vd. 307 : ἄρω idcirco, non ἄρωαρ legendum.

1043². Vd. 308.

1044. Non σφόδρα, sed σφαιρία potius signo addendum erat; vd. 309.

1045. Et hic ἀντ<ίδοτον> e nexu elicimus; vd. 310.

1046. Vd. 129.

1047. Vd. 62.

1048. Vd. 313.

1049. Vd. 314.

1050. Vd. 481.

1051. Vd. 46.

1052-1053. Vd. 317 sqq.

1054. Vd 319.

1055. Vd. 320.

1056. Vd. 321 : τρίψον (*sic*) recentiores adhibent.

1057. Vd. 76.

1058. Vd. 66.

1059. Vd. 324.

1060. Vd. 67.

1061. Vd. 325.

1062. Vd. 326.

1063. Vd. 82.

1064. Vd. 328.

1065. Vd. 750.

1066-1067. Vd. 6.

1068. Vd. 6.

1069. Vd. 331.

1070. Vd. 332.

1071. Vd. 51.

1072. Vd. 334.

1073. Vd. 335.

1074. Vd. 122.

1075. Vd. 337.

1076. Vd. 338.

1077. Vd. 339.

1078. Vd. 340.

1079. Vd. 341.

1080. Vd. 342.

1081. Vd. 111.

1082. Vd. 344.

1083. Vd. 345.

1084. Vd. 346?

1085. Vd. 347.

1086. Vd. 54 sqq.

1087. Vd. 135.

1088. Vd. 130.

1089. Vd. 350.

1090. Vd. 351.

1091. Vd. 62.

1092. Vd. 354.

1093. Vd. 355.

1094-1095. Vd. 356, 357.

1096. Vd. 96.

1097. Deest σ in compendio; vd. 369, 427.

1098. Vd. 2.

1099. Vd. 361.

1100. Vd. 362.

1101. Vd. 363.

1102. Vd. 364.

1103. Vd. 365.

1104. Vd. 366.

1105. Si 367 contuleris, e compendio verbum signo praemissum integrare licet ἀ<μ>μω<νιακόν> : cf. 70

1106. Vd. 368.

1107. Vd. 369.

1108. Vd. 390.

1109. Vd. 371.

1110. Vd. 372.

1111. Vd. 374.

1112. Vd. 373.

1113. Vd. 375.

1114. Vd. 92, 377.

1115. Vd. 378.

1116. Vd. 379.

1117. Vd. 380.

1118. Vd. 381.

1119. Vd. 60, 61, 382.

1120. Vd. 383.

1121. Vd. 59, 384.

1122. Vd. 385, 421.

1123. Vd. 386.

1124. Vd. 388.

1125. Vd. 389.

1126. Vd. 390.

1127. Vd. 96, 391.

1128. Vd. 392.

1129. Vd. 394.

1130. Vd. 395.

1131. Vd. 393.

1132. ?

1133. Vd. 398.

1134. π<ο>τ<ε> in signo scriptum legimus.

1135. Vd. 399.

1136. Vd. 400.

1137. Vd. 401.

1138. Vd. 402.

1139. Vd. 269, 403.

1140. Vd. 404.

1141. Vd. 405.

1142. Vd. 406.

1143. Vd. 407.

1144. Vd. 408.

1145. Vd. 71, 409.

1146. Vd. 410.

1147. Vd. 411.

1148. Vd. 61, 826; 412.

1149. Vd. 414.

1150. Vd. 415.

1151. Vd. 416.

1152. Vd. 417.

1153. Vd. 418.

1154. Vd. 419.

1155. Vd. 422.

1156. Vd. 423.

1157. Vd. 424.

1158. Vd. 425.

1159-1160. E 426 haec duo in unum redigenda et coniungenda esse patet.

1161. Vd. 427.

1162. Vd. 278.

1163. Vd. 130, 136.

1164-1165. Quod post ἄλλως signum nullum scriptum sit, valde dolendum, cum ex altero signo lucem signo illo verboque, quod 1164 exhibet, admoveri posset; nunc in incerto res est — ὁ κυανός? Cf. tamen 115 : ὁ κύαμος? cf. 1212. ὑοσκύαμος? 400, 1136.

1166. Vd. 3.

1167. Vd. 7.

1168. Vd. 5.

1169. Vd. 1.

1170. Vd. 6.

1171. Vd. 49.

1172. Vd. 2.

1173. Vd. 54 sqq.

1174. Vd. 62.

1175. Cf. μέρος in 436.

1176. Est χ<λω>ρ<όν> in signo.

1177. Vd. 563.

1178. Vd. 49.

1179. Vd. 666.

1180. Vd 82 sqq.

1181. Vd. 54 sqq.

1182. Vd. 144.

1183. Vd.436; cf. 1175.

1184. Vd. 131, 334.

1185. Vd. 139; cf. 1188.

1186. Vd. 65.

1187. Vd. 76.

1188. Cf. 1185.

1189. Mensurae signum exhibetur.

1190. Vd. 666.

1191. κύ<αθ>ος est in signo.

1192. Vd. 702.

1193. Mensurae signum exhibetur.

1194. Cf. 1196, 1198, 1200, 1202.

1195. Vd. 431.

1196. Vd. 1194.

1197. Mensurae signum exhibetur.

1198. Vd. 1194.

1199. Itacismo compendium quoque laborat.

1200. Vd. 1194.

1201. κέ<ρας> est in compendio.

1202. Vd. 1194.

1203. E compendio δλ<κή> elicimus, cum ο binis lambda litterae lineolis interpositum videamus.

1204. Cf. 867.

1205. Et hoc ipsum mensurae signum : legendum videtur τὸ κοχλεάριον.

1206. Vd. 998.

1207. Vd. 6.

1208. κοτύλη restituendum est, cum ex υ factum sit ι, atque ex ι interdum in vulgari sermone, ϵ factum sit : ncompendi ο est κο<τύλη>.

1209-1210. Mensurarum signa exhibentur.

1211. Bina signa pluralem nominis numerum declarant; vd. 6. Genetivum igitur exhibetur, non χαλκόν.

1212. E signo κύ<α>μ<ος> efficimus. Sitne conferendum 1165, valde dubium.

1213. Vd. 77.

1214. In compendio θ certum; sitne altera littera ρ vel ος, incertum etiam in *Parisino* A.

1215. Vd. 66.

1216. ὀν<ούμενος>, sc. ὠνούμενος e signo eruimus.

1217. Vd. 271.

1218. Vd. 264 : altera compendii littera e λ fere facta est χ; igitur in compendio χολ<ή>.

1219. Vd. 68.

1220. Χυ<μός> in compendio, χυμός verbo restituere possumus, abiecto itacismo. Vd. 431.

1221. Vd. 104.

1222 Vd. 436.

1223. Vd. 12.

1224. Vd. 108.

1225. Vd. 274.

Δ
1226-1227. Vd. 53. In 1226 υ erat
λ
in compendio, e quo υ manavit.

1228 Vd. 121 : e C factum est ο; compendium igitur erat στ<ίμμι>.

1229. Vd. 64, 344.

1230. Vd. 65.

1231. Vd. 94.

1232. Vd. 5.

1233. Vd. 102.

1234. Vd. 331.

1235. Vd. 2.

1236. Vd. 76.

1237. Vd. 284.

1238. Vd. 345.

1239. Vd. 511.

1240-1241. Num recte haec duo verba signaque duo consociata sint, dubitari potest.

1242. Vd. 515.

1243 Eodem signo utitur περί 320.

1244. Vd. 518.

1245. Vd. 308 ?

1246. Vd. 361.

1247. Vd. 527.

1248. Vd. 741.

1249. Vd. 325.

1250. Num recte verbum compendiumque consocientur, valde dubium.

1151. Vd. 273.

1252. Vd. 986-987.

1253. Vd. 339.

U

Vaticanus 1134.

Ll. 1-3. Primum recto, tum inverso libro has ll. legamus, titulique membra in unum colligamus oportet : quae est accentuum in *Vaticano gr.* 1134 ratio, et πλανήτων et πλανητῶν eliciamus licet.

In l. 1 : Ζ′ πλ<α>νήτ<ων> litteramque Ζ mediam inter duos litterarum nexus iacentem videmus.

In l. 2 : septem metallorum signa scripta sunt, quibus nominum compendia imposita : vd. 1254-1260, sed nomina ipsa inverso libro legamus oportet.

1254. Vd. 1.

1255. Vd. 2.

1256. Vd. 3.

1257. Vd. 4.

1258. Vd. 5.

1259. Vd. 6.

1260. Vd. 7. Septimo denique signo impositum inversoque libro scriptum conspicimus οῦ : hae litterae si ad septimum metallum referas, esse poterant <Ἑρμ>οῦ, sed cum praemissum legamus, Ζ των του, τῶν Ζ′ τοῦ οὐρανοῦ potior lectio videtur. Cum vero litteris των impositum (si inverso libro legimus), suppositum (si recto libro) sit αρχ<η>, ex his omnibus efficimus ἀρχὴ τῶν Ζ′ πλανήτων τοῦ οὐρανοῦ, argentique vivi nomen et compendium deesse credimus, numerum planetarum bis scriptum et ἀρχή cum seq. linea commune esse censemus.

1261-1272. Duodecim anni signorum schemata exhibentur; in l. 3 ἀρχ<ή> τῶν ιβ' ζῳδίων τοῦ ἐνιαυτοῦ ὅλου, imo ζωδίον et αινιαυτοὺ, ubi pleraeque litterae inverso, nonnullae tantum recto libro scriptae sunt. In 4 denique l. των ζ ιβ των scriptum legimus : haec verba tum ad planetas, tum ad caeli signa referenda.

In l. 4 octo signa videmus 1261-1268 : ι et α priori supposita signo interpretamur Ἰανουάριος vel Ἰανουαρίου, φ alteri suppositum signo est Φεβρουάριος vel Φεβρουαρίου : cum mensium et signorum idem ordo non esset, cetera nomina omissa sunt.

Quattuor *signorum* schemata in l. 5 initio scripta videmus : 1269-1272.

1273. Vd. 1.

1274. Vd. 98 αγχουσα seu ανχουσα R, αχουσα N; sed in N αχουσα alieno loco scriptum, scilicet plumbi signo suppositum.

1275. Vd. 101 : ἐλάδε vel ἐλάδι R, ἐλιδι alieno loco scriptum N; e quibus confeci ἕ<τερον> λαδι<κηνή>. De ἕτερον vd. 75.

1276. Vd. 2 : *lunae* signum spiritu, accentu et α praeditum occurrit.

1277. Vd. 3, 1279.

1278. Vd. 6. Et in 1211 χαλκιῶν, sed duo adsunt signa : hic potius χαλκόν.

1279. Vd. 3. Verborum ordo est μό<λυβδος> Κρ<όνος>.

1280. Vd. 7. Etiam in 1295 ambigitur κα<σί>διρ<ος> vel κα<σί>διρ<ι> scribendum : cf. 1287, 1311; sed haec scribendi ratio formae κασσίτηρος potius quam κασσίτερος favet.

1281. αργιρο (τι) R, ubi γι ita scriptum est, ut primo obtutu η videri possit; αρηρ (τι) N. Cum huiusque signi forma cf. sulphuris *signa* (54 sqq.), *thouliae* (194), *thymiamatis* (328).

1282-1283. σιδι<ρος>, tum <σίδιρος> <κε>καυμένος cum litterae κ videamus ferri signum impositum, καυμένος autem tres in R, duas lineas in N occupet : vd. 5, 12, 298 etc.

1284. φανος RN : nexum autem φ et ρ efficiunt, tum imae ρ litterae lineae directa lineola quaedam adpicta, summaeque litterae ρ accentus adpositus : estne <ῥά>φανος? Huiuscemodi signum in 60 ῥαφάνινον ἔλαιον declarat, de quo vd. 1324, 1328, in quibus α deest. Non prorsus dissimile *camphorae* signum exhibet 403, ubi κ signo suppositum videmus : e κ illo inamne adpositamque lineolam, quam 1284 praebet, manasse credendum? φανός denique idem valere atque φωσφόρος novimus : cf. 6. De signi forma vd. ad. 525, 779; num φρικτός, indeque factum est φανός?

1285. Vd. 124.

1286. Vd. 976.

1287. Vd. 4, 7, 1280, praecipue 805. In 1287 κ signo statim additum est, quam litteram tamen ita exaravit librarius ut compendii potius, cuius vis κεκαυμένος etc., formam et figuram in mentem redigat.

1288. καικαῦμένη (et και compendio scriptum) R, κεκαυμένη N, sc. κεκαυμένη κόμαρις. Sed in 134, 260, 946 lunam stantem videmus, quam iacentem hic delineavit scriba : e κ, quod in ceteris locis signo impositum videmus, κεκαυμένη factum esse, si 12 conferimus, haud inverisimile videtur.

1289. ἀργύρου e lunula illa eruimus; schema illud lunulae praemissum, in R est ῥίνημα, ῥίνισμα, ῥινίσματα. Si 19 conferimus, binarum linearum, cuius vis ῥίνημα etc, non obliquam sed derectam ad perpendiculum rationem et positionem videmus; curvamque lineam, lineolis secatam, et ipsam *lunam* esse perspicimus. Bis igitur argentum significatum est, signumque ab *argenti ramento* ad *ramentum* flexum esse patet.

1290. Vd. 135.

1291. Duplex aeris signum exhibetur : aeris enim schemati et figurae compendium additum legimus cuius vis κεκαυμένος, κεκαυμένον etc.; tum rursus aeris signo impositum est κ, sc. καί, adpositum κ, μ (ε), suppositum αυ et νον. Si haec omnia in unum colligimus suoque ordini restituimus, efficimus και καυμενον, sc. κεκαυμένον. Igitur χαλκὸν κεκαυμένον bis scriptum esse censemus. — In N bis <Ἀφροδίτη> κεκαμένη. — Vd. 29.

1292. Vd. 68.

1293. Vd. 10, 88. Quadratam figuram effingere volebat scriba, sed duae sinistrorsum redundant eminentque lineolae : signo autem π impositum, τ suppositum inversaque figura scriptum, λ dextro lateri, α sinistro lateri adposita videmus : hoc ex ordine eruimus π<έ>τ<α>λα R, πέταλα N ex duobus syllabis signo impositis unaque supposita.

1294. Vd. 112, 1322. οόν fortasse R, ubi et ὡν legi potest, ὡν N; sc. ὠόν.

1295. Vd. 47. κασιδίρι πεταλ<α> R, κασσιτέρου πεταλα N. Pluralem nominis numerum duae quadratae figurae significant.

1296. Vd. 3; praecipue 955. Corporis signo compendium additum est κεκαυμένος etc., additumque μόλ<υβδος> primum, tum κ, μ (ε), ο, quibus supposita videmus και, compendio scriptum, αυ, ν : quae omnia si in unum collegerimus suoque restituerimus ordini, efficiemus καικαυμενος, cum ο illud, in superiore l. scriptum nihil aliud sit nisi ος. Haec in R; in N contra μόλ<υβδον> κεκαυμένον.

1297. Vd. 7, 49, praecipue vero 275, 1024. η in lunulae stantis et sinistrorsum versae sinu locata est, δι lunulae dextro lateri appositum, αρ lunulae suppositum. γι impositum, proximeque adpictum est ο : hoc ordine igitur in R η διαργιρος, habemus. In N contra αρ lunulae impositum, γυ in lunulae sinu locatum, ρι sinistro lunulae lateri adpositum, δ lunulae suppositum videmus, e quibus, hoc ordine dispositis, efficimus αργυριδ : non tamen *argenti* sed *argenti vivi* signum hoc est.

1298. Vd. 28. Sinistro signi lateri adpositum est χ (λ), dextro lateri κ : unde elicias χ<α>λκ<οῦ>. Mox quadratam figuram πε claudit, quibus imposita, tribusque in lineis scripta, τ, α, λ; α extremum signo suppositum : igitur πεταλα legimus. Haec in R; in N totis litteris scriptum videmus χαλκοῦ πέταλα.

1299. Vd. 48, 1280, 1287. Aenigma et anagramma, ut dicunt, praebent libri. In R curvae lineolae ο impositum, suppositum ξ videmus vel illud compendium cuius vis est κεκαυμένος etc. vel potius κ; tum adpositum cernimus δεξαι vel potius διξαι. In N contra lunulae stantis et dextrorsum versae sinus ί litteram (δ) amplectitur, lunaeque suppositum est ζ, fortasse : signo adpositum videmus δεξι. Erat fortasse in antigrapho κασίδιρος κε<καυμένος>, si illud signum in R signo suppositum legimus κ, et ο impositum legimus ος : si δι addideris efficies fortasse

κ<ασι>δι<ρ>ος. Si rursus litteram illam, quae tertio loco scripta est, non ξ sed κ legerimus, και, scilicet κε, sc. κε<καυμένος> obtinebimus. Cf. 12 etc. Haec omnia dubia sunt.

1300 χαλκου ακανθι duabus in lineis scripsit R, χαλκοῦ ἀκάνθ N, unde χαλακάνθι sc. χαλακάνθη, sc. χαλκάνθη, χάλκανθος. Signum e X, non perfecte delineatum, et θ, lineola media litterae χ coniunctum, fortasse constat; cf. igitur 76 etc., praecipue vero 782, 814, 1187 ; tum 322, 503, 844, 1057, 1236; et vd. 1316, 1319.

1301. χώσον signo additum est, nec non in signo alterum o alterum χ litterae lineam, alterum alteram lineam claudit : χοο igitur in signo videmus, vel χω in RN. Vd. 131, 334, 1184, 1304.

1302. νάξ in R, αξ in N, signo illi adscriptum est, scribendumque erat νύξ; at signi circellus non ad dextrum sed ad sinistrum paginae marginem, ut νύξ esset, spectare debebat : *noctis* tamen signum scripsit librarius. Vd. 85.

1303. Signum bis scripsit, nullumque addidit verbum librarius : est λείωσον, vel τρῖψον vel τρῖβε; cf. 141, 278 etc.

1304. χόνευσον, sc. χώνευσον, duabus in lineis signo adscripsit R, χώνευσον N. Signum vero e χ litterae, lineolaque constabat, quae hoc esse compendium significaverat, sed fere in ρ litterae forma variata est : χρ igitur scripsit N, ω signo RN imposuerunt. Vd. 1184.

1305. Hoc signum ι, μ, ρ in R circumdant, sc. ἱμέρα : ἡμέρα apposuit supposuitque N : vd. 83.

1306. Duplex signum est ἡμερόνυκτον seu νυχθήμερον, vd. 87, sed ν sinistro signi lateri, ξ dextro lateri, υ adposuit scriba, sc. νύξ; νύξ et N adposuit.

1307 In hoc schemate signi ferrum (cf. 5) suppositumque *petalorum* signum videmus : est igitur σιδήρου πέταλα. Syllabae autem σι, δι, duas in lineas divisae, sinistro signi lateri adpositae sunt, ρ dextro quadratae figurae lateri paene adhaeret; tum litterae ρ imposita sunt πε, τ, λ, sc. πετ<α>λα. In R igitur σιδιρ<ου> πετ<α>λ<α> scripsit librarius, in N σιδήρ<ου> πέταλα dextro signi lateri adscripsit. Vd. 36 etc.

1308. Binis constat lineis signum, undulata scilicet lineola cui rectam lineolam impositam videmus : sinistro signi lateri ύ, dextro δωρ adscriptum, signoque ipsi θαλασις suppositum cernimus : est igitur ὕδωρ θαλασις in R; N signo ὐδωρ imposuit, supposuit θαλασσης. Vd. 80.

1309. Signi vis est χαλκοῦ ῥίνημα, vd. 27. Signo χ, sc. χ<αλκοῦ> imposuit librarius in R, sinistro signi lateri ριν, duabus in lineis scriptum, dextro lateri ισ, μα, duabus in lineis scriptum, adposuit librarius. In R igitur χ<αλκοῦ> ῥίνισμα habemus. In N χ<αλκ>οῦ scribere volebat librarius, sed χροῦ pro χοῦ signo imposuit, tum ρι sinistro signi lateri, νισ, μα dextro lateri adposuit.

1310. *Ferri ramentum* signo declaratum videmus : cf. 5, 35. Verborum litterae ita signum circumdant, ut σι sinistro signi lateri adscriptum cum δι, dextro lateri adposito coniungere debeamus; tum ρ, sinistri lateris, ab ου dextri lateris excipiatur; haec efficiunt σιδίρου = σιδήρου. Tum ρι, sinistro lateri adpositum cum ν dextri lateris coniungimus; σμα denique ipsi signo suppositum est : unde eliciam ῥίν<ι>σμα in R. In N σιδηρ<ου> signo impositum ; e νι sinistri lateris ad ρι descendimus, quas litteras eadem in linea, sed in dextro signi latere, excipit σ, cui impositum est μα : igitur σιδήρ<ου> ῥίνισμα.

1311. Vd. 46 et 1287 : κα in R signo impositum, σι suppositum, δι, ρ, ι dextro signi lateri adposita videmus, sc. κασιδιρι; dextro autem lateri signo ipsi adhaerent, tres in lineas divisas ρ, ι, ν : quibus aliae adpositae ita litterae sunt, ut ισ eadem excipiat linea, quae litterae ι propria sit, et μα litteris ισ impositam cernamus : κασιδιρι ρινισμα R exhibet : at N κασιδιρου quattuor in lineis divisit dextroque signi lateri adposuit N, ῥίνισμα supposuit.

1312. In signo β scriptum cernimus et circellum lineola ipsi litterae coniunctum, signo imposita primum α tum χ vel κ. Si haec omnia in unum colligis βοραχ<ιον> fortasse efficis. Sed signo fere suppositum videmus $\overset{\chi}{\kappa\rho\omega}$ vel $\overset{\chi}{\beta\rho\omega}$ Cum autem, quae litteram β et κ, in minori scriptura, ratio est et similitudo, e κ facile β, e β facile κ efficere possint scribae, κρόκ<ος> e $\overset{\chi}{\kappa\rho\omega}$ vel $\overset{\chi}{\beta\rho\omega}$ eliciendum, in dubium vocari potest. Haec in R. In N signo ipsi υχ impositum, ο κρόκ<ος> suppositum cernimus. De κρόκος et βοράχιον igitur ambigitur : ceterum, praeter hunc locum, nusquam in signorum tabulis βοράχιον occurrit; sed occurrit κρόκος, quem tamen alia signa declarant : vd. 92 etc. Cf. tamen 423 βρομι (?).

1313. Vd. 130.

1314. E N et ρ signum constat : litterae vero, quae signo circumdatae sunt, ita legendae ut ν, dextro signi lateri adpositum, cum T dextri lateris coniungas; tum in dextro latere ω coniungas cum ν signo ipsi suppositum : ν<ι>τ<ρ>ων exhibet R. Ceteras litteras omisit N, τ sinistro lateri, γων (e των) dextro signi lateri adposuit. Cf. 62.

1315. Vd. 1303 et 778 etc.

1316. Vd. 1300 et 76 : signi $\overset{\theta}{\chi}$ adposita sunt κ sinistro lateri, at dextro, κανθ suppositum : in N κα impositum, λα sinistro lateri adpositum, καν suppositum, θη dextro signi lateri adpositum.

1317. Vd. 53. Cum hoc signum iterum atque iterum conspexerim, e λ et θ constare censeo, minoribus litteris adhibitis : maioribus scriptum litteris signum erat $\overset{\theta}{\Lambda}$ vel $\overset{\Lambda}{\theta}$; cf. praecipue 489. In R λ, ι sinistro dextroque lateri adposita sunt, eademque ratione in inf. linea θ, αρ; tum syllabae αρ impositum est primum γι, tum ο(= ος) seu ρ (?) : sc. λιθαργιρος. In N λιθαρθυρος (*sic*) tres in lineas divisum est, signoque impositum, adpositum, suppositum. Cave tamen lunam in signo deesse credas; binae enim litterae λ minores lineolae ita curvatae sunt et coniunctae, ut lunulae speciem et ipsae praebeant.

1318. Vd. 5, 1282, 1283, 1307. Signi sinistro lateri adscriptum vides σι, sinistro lateri δι, signoque suppositum ρ : ergo σίδιρ<ος> R, σίδηρος N.

1319. Vd. 76, 1316. Καλ sinistro signi lateri, κ signo supposuit, $\overset{\theta}{αν}$ dextro lateri adscripsit librarius : καλακάνθη igitur, quod in N quoque signo adpositum est.

1320. Vd. 54 sqq. : θιων (ων compendio scriptum est) in compendio legimus, adpositumque θιον = θεῖον R, θεῖον N.

1321. Vd. 63. Signum ita litterae circumdant, ut in sinistro signi latere e στι ad τίτ ascendamus, a ρι ad α in dextro latere descendamus : ergo στιπτιρια R, Signo στυπτηρί imposuit N, α adposuit.

1322. Proximum signum alibi non vidi. Signum suae litterae ita circumdant ut in sinistro latere ω litterae littera ι imposita sit, in dextro latere syllaba μι superiorem lineam, ν inferiorem occupet. Si a μι ad ν descendimus, et ab ι ad ω fortasse est μινιων = μίνιον in R; alio prorsus ordine μινιων N. Cf. Lüdi, *Alchemistische u. chemische Zeichen*, tab. 52, 62, 72, 81, 96, 114, 120.

1323. Vd. 112. Ex Ω hoc signum fortasse manavit. Signum impositum est ω in R, ων suppositum; in N ὠόν duas occupat lineas signoque adpositum est, Cf. 75.

1324. Vd. 60, cf. 1328 Duobus eodemque descriptis centro circellis constat signum; duosque circellos linea secat, quam summam β, imam α (?) claudit in R. Ipsum β e ρ factum esse haud inverisimile videtur. Praeterea νο syllaba, dextro derectae lineolae adposita, coniungenda est cum υ dextro lateri adposito, ut sit νου. Illud υ excipit ϵ, quod cum syllabis λϵ, ων, sinistro dextroque lateri, in imo signo adpositis, coniungere debemus. Itaque efficimus νου ἐλεων, sc. <ῥαφά>νου ἔλεον, si ρα ex ipso signo elicimus. Ab R hoc tantum differt N quod ἔλεον exhibeat, imaeque fere lineolae derectae altera brevisque lineola adducta sit. Si 1328 contulerimus, νυ tantum et ϵ, λ, ὤν, cetera cum 1324 communia esse videbimus et in N. E duobus proximisque signi ῥαφάνου ἔλαιον eruimus.

1325. Vd. 3, praecipue 891. Quid sibi velit ω illud signo impositum, ignoro.

1326. Vd. 94, cf. praecipue 1330, quo signo R utitur f. 14, l. 10. Si a dextro signi latere ad sinistrum latus procedimus, legimus διχ: tum in inferiore linea ρ in sinistro, $\overset{\text{ου}}{\text{ομ}}$ in dextro signi latere videmus. Ex litteris demum A et ρ, quae derectam lineolam, imam et summam claudunt, e litterisque signo adpositis eruimus ἀρ<σενικοῦ> διχρόμου, sc. ἀρσ. διχρώμου.

1327. Vd. 139, 329. λι in R tria puncta separant a θάλ, cui suppositum est ην (?); in N nullo discrimine nulloque intervallo scriptum legimus λιθαλην. Ex Αι factum esse λι suspicamur: αἰθάλην igitur.

1328. Vd. 1326.

1329. Vd. 130, 1327. In R ϵθ sinistro signi lateri, λ, cui suppositum η, dextro lateri adscripta sunt: ϵθ<α>λη igitur in R, ἐθάλη fortasse in N.

1330. Vd. 1326. 1330-1332 non in tabula, sed in libri paginis occurrunt.

1331. Figuram non signum exhibet R, f. 13^{r}, l. 4, quam interpretamur ἴγδιον.

1332. Praeter f. 14, l. 13 in R, nusquam hoc signum vidi: fortasse est τρῖμμα.

TABVLARVM INDEX

A

B

Γ

Δ

E

Z

H

Θ

K

Λ

M

N

Ξ

O

Π

P

Σ

T

Υ

Φ

Χ

Ψ

Ω

CODICVM TABVLAE

A

Marcianus 299, f. 6.

μολίβδου γῆ
μολιβδόχαλκος
μολίβδου ῥίνημα
μόλιβδος κεκαυμένος
κασσίτηρος   ἄλλ(ως)
κασσιτήρου γῆ
κασσιτήρου ῥίνημα
κασσιτήρου πέταλα
κασσίτηρος κεκαυμένος
ὑδράργυρος
νεφέλη
λευκὴ ἡ παντίσαν
ξανθὴ ἡ παντίσαν
λιθάργυρος
θεῖον ἄπυρον
θεῖον   θ   θεῖα
θεῖον ἄθικτον
ἀφροσέληνον
οἶνος ἀμηναῖος
ῥαφάνινον ἔλαιον
κίκινον ἔλαιον
νίτρον
στυπτηρία σχιστή
στυπτηρία στρογγύλη
πυρίτης
καδμία
μαγνησία
ἅλας   ἅλες   ἅλας κοινόν   ἀμμωνιακόν
τίτανος   ἄσβεστος
σινωπὶς Ποντική

Marcianus 299, f. 7.

Marcianus 299, f. 7r.

E

πέταλα ἀργύρου χρυσόκολλα

ἄργυρος κεκαυμένος χαλκὸς κύπριος

χαλκοῦ ῥίνη χαλκὸς δ' εἰνισμένος

χαλκοῦ πέταλα χαλκὸς κεκαυμένος

ἰὸς χαλκοῦ ὁ ἐσχαλκος

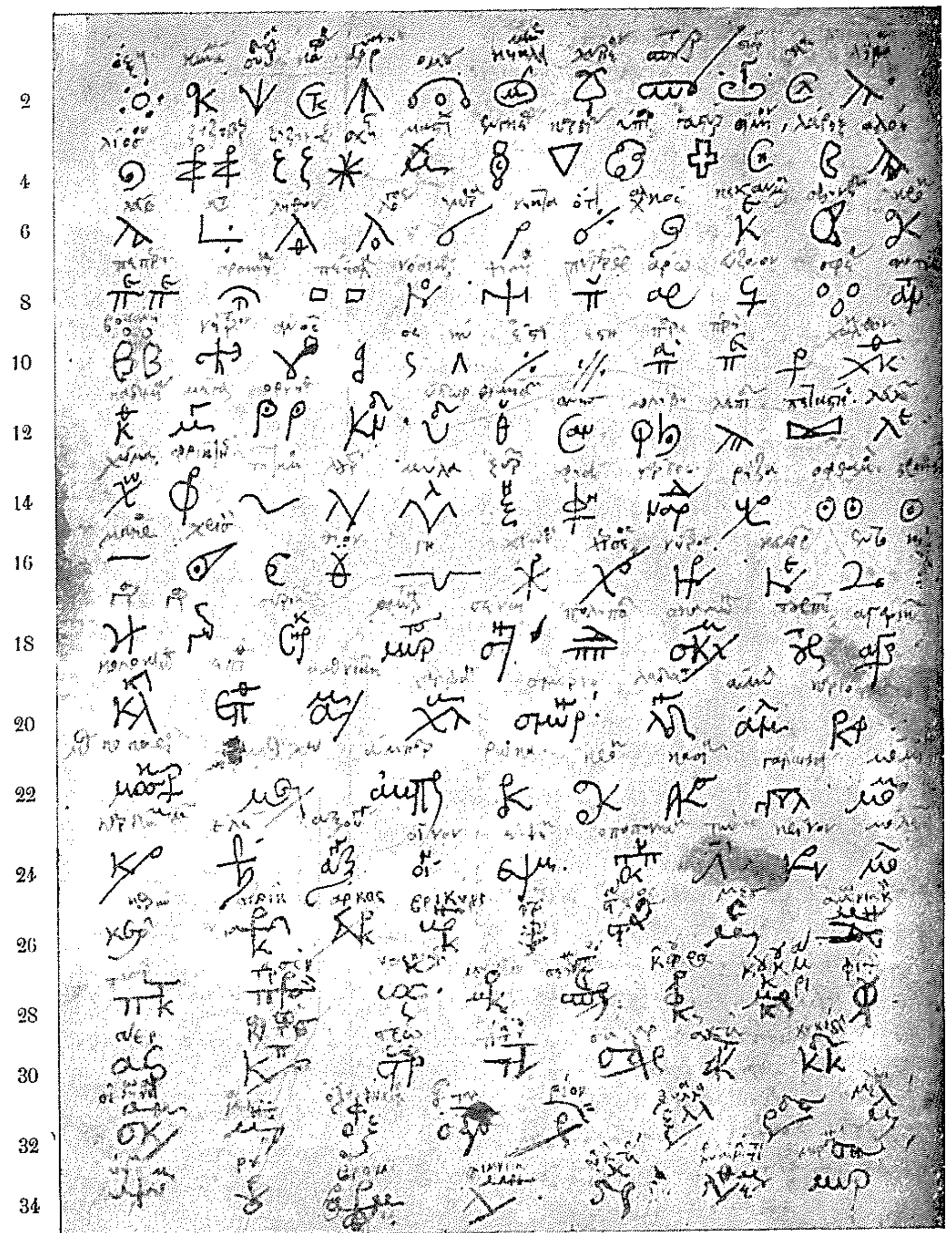
[illegible]

G

146

[illegible]

H

Bononiensis 3632, f. 14^{r}.

I

Scorialensis III Y 14, f. 237.

L

Scorialensis III Y 14, f. 237r.

M

Scorialensis I R 14, f. 150v.

N

Laurentianus 86, 16, f. 2v.

O

Laurentianus 86, 16, f. 3.

κρονικὸν κασσίτερον ♄· θεῖον ἄπυρον τὸ κοινὸν ♄·
ὁ μόλιβδος ἐκ τοῦ ... ♄ ευκο ♄ ... [illegible]·
ὁ ἥλιος ☉· ὁ ☿ ... ☿ ... ὁ ἑρμῆς ἐστίν ... ☿
... ἐν τούτοις ... ♀ ... θεῖον ἀθικτον καὶ πυρί-
φλεκτον, καὶ κρόνος αὐτόρρυτος καὶ ὕδωρ μολίβδου·
καὶ λευκαὶ ... ἀλεκτ... κρόνος φαίνων ♄· ♃
φαέθων ἥλεκτρος ♃· ἄρης πυρρόεις ♂ ... ♂·
ἀφροδίτη, φωσφόρος ♀· ἑρμῆς στίλβων· κασσί-
τηρος ... [illegible]· κιννάβαρις ☉· κρόκος [illegible]·
ὤχρα [illegible]· ἀρσενικὴν [illegible]· ἄλλως [illegible]· σανδαράχη
[illegible] σιρικόν [illegible]· ἀχοῦσα [illegible]· λαδικὴ ἡ σανδάρα-
χη [illegible]· ἄλλως [illegible]· κισσύρ... [illegible]· στάχει [illegible]· λαχὰς [illegible]·
ψιμύθιον [illegible]· μολιβδόχαλκος [illegible]· λευκαὶ [illegible]·
ὀφθαλμὸς [illegible]· ὠὰ [illegible] [illegible]· ὄστρακον ὠοῦ [illegible]· κυ-
ανοῦ κυ... ὕαλος [illegible]· ἀφρύζουσα [illegible]· λαβὼν [illegible]·
στίμμι [illegible]· ποταμὸς [illegible]· ὄξος [illegible]· σπόγγον [illegible]· βο-
τάριον [illegible]· βολβῖτα [illegible]· βοτάνη [illegible]· αἰθάλη
[illegible]· ὁμοῦ [illegible]· χώνη χω... λύτρα [illegible]· κνίκανθη,
κνίκος κόμαρις [illegible]· τι... αἰθάλη ... [illegible]
ἀριθμὸς [illegible]· χολὴ [illegible]· χυλὸς [illegible]· χειρὸς [illegible]· χαλ-
κὸς ♀ [illegible]· μόλιβδος [illegible]· ὕδωρ τῆρος ἀρσενικοῦ
[illegible]· ὄξος [illegible]· ὁ δριμύτου· ὕδωρ ὑετοῦ [illegible]·
ὕδωρ θαλάσσης [illegible]· σκεῦος [illegible]· χαλκὸς χαλκ...

Laurentianus 86, 16, f 3r.

Q

Laurentianus 86, 16, f. 4.

βοτάνη · νίτρον · ἄνθος · υἱός · ὡς ·
ἐστι · ἐστιν // παρὰ · περὶ · πέταλον · χαλ-
καθος · καδμεία · μέταλλα · μαγνησία
ὄρνις · κινάβαρι · ὕδωρ · θυμίαμα
θ · ἄνθος · μόλιβδος · χαλκός · λεπίδες
πλάστης · λευκόν · χρυσός · φλέβες ·
ποταμός · λουτρόν · μῆλα · ξηρόν
φησίν · νάρδος · ῥίζα · ὀφθαλμοί
στρογγύλον · μακρόν · χαλκός · ἄσημος
θείου · γῆ · οὗτος · χρόνος · χερσαῖ
νίτρον · ἐν τῷ · ἡμέρα · ἡμέρα
σκευή · σμύρνη · σελήνη · πολύ
πόδιον · σαμωνία · πύρινον
ἀσβεστίου · κολοκύνθη · ἐπιθύμιον · ἀ-
μώμον · χαλβάνη · σμύρνη · λάδανον
ἀμύλου · καρυόφυλλον · μόσχος
μοσχοκάρυδον · ἀμπαρ · κρόκος · ἀ-
νάζεα · γαλανγάλ · κόμμι · νάρδου
ἔλαιον · ἀξούγγιον · οἶνος · ἔμβρια
ὀποπάναξ · κρίνον · μολέον
κηρίον · σπεῖρον · ἄρκος · φοῦ
σάχαρ · βερίνιον · μόδι
πίνιτ · πέπερι · πρόσωπον · ὑοσκύαμος

Laurentianus 86, 16, f. 4ʳ.

S

Laurentianus 86, 16, f. 5.

T

Laurentianus 86, 16, f. 6r.

U

Vaticanus 1134, f. 1r.

TABVLA ARGVMENTI